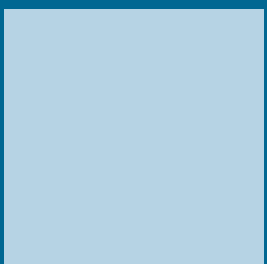
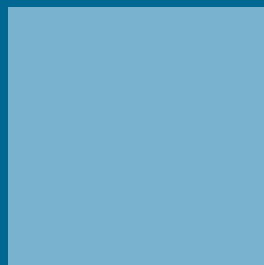
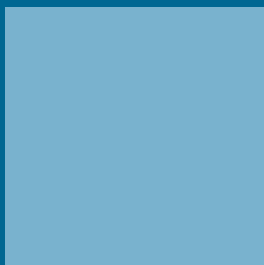
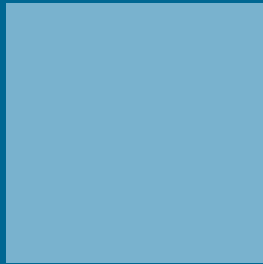

Intersindical

Quaderns de l'administració pública valenciana · núm. 37 · (8) · Època II · Novembre 2007

Allioli

Pren la paraula en la redacció de la nova llei > 5

> 4

La Generalitat paga menys que les altres administracions

La negociació de les retribucions del personal de la Generalitat per a 2008

> 7

Intersindical Valenciana torna a ser la força més votada

STAPV entra per primera vegada, i amb força, en Vaersa i RTVV

> 9

Administració de Justícia: l'únic acord possible?

Un procés de mobilitzacions que ha conduït a un acord frustrant

> 12

Campanya contra la violència en el treball impulsada per Intersindical Valenciana

> 13

Trenta anys de feminisme al País Valencià

III Jornades del Moviment Feminista del País Valencià

SIGNATURA CONVIDADA

El tren, ¿servicio público?

Vicent Valero

Las trompetas mediáticas anuncian la edición de un guía y un servicio de apoyo a los *cascaos* que viajamos en tren, en 100 de las 1500 estaciones y en ciertos trenes. Raudo acudo a la estación más cercana a mi casa y me encuentro con que el operario que me atiende me dice que la estación, la del Cabanyal, que entró en funcionamiento en 1991 con un vestíbulo accesible, cuartos de aseo adaptados y ascensores que llegan a los dos andenes, ha sido declarada inaccesible por Fomento.

Salgo con la idea de que no puedo viajar más que entre 6 estaciones de la Comunidad

Reclamo mi derecho a desplazarme por el territorio nacional en un servicio público como es el ferrocarril y no acepto que ese derecho se me cambie por una guía y un servicio de apoyo restringidísimo

Valenciana, el resto como si no existieran. Escribo a Atención al Cliente de RENFE preguntando si puedo viajar poniendo por mi cuenta dos negros *mandingas* y me contestan que sin acogerme al convenio puedo viajar cuando quiera. Eso sobre el papel, porque cuando delante tienes a un trabajador ferroviario la cosa no es así, se ha firmado un convenio y no tengo derecho más que a viajar en las condiciones que se ofertan en la guía. Y si no que se lo digan a la mujer usuaria de silla de ruedas que con su hija quería ir desde la estación del Norte a Benicarló con su hija de 10 años. No le permitieron viajar porque en la estación de destino no se ofertaba el servicio de ayuda. Podían haberle subido al tren con las plataformas elevadoras con que cuentan y aceptado

que ella, con su teléfono móvil, hubiera reunido los recursos humanos para que a la llegada a su pueblo le estuvieran esperando para apearle del tren. Pero no, tuvo que usar la tele-transportación para llegar a su pueblo.

La infeliz pensaba que la Constitución y las leyes le amparaban, pero el Estado, personificado en los operarios que tenían delante, le impedían subir alegando un inexistente convenio por el que se le privaba de su derecho a desplazarse por el territorio español en un medio público de transporte. Otra infeliz que regresaba a Valencia desde Málaga se meó y cagó encima en la estación de Linares porque un responsable de la estación se empeñó en que la plataforma era propiedad privada y no podía tocarla nadie.

El caso, tal como yo lo veo, es que los *cascaos* severos que queremos viajar en tren somos rehenes de una lucha entre sindicatos y empresas ferroviarias. En esta tesitura yo reclamo mi derecho a desplazarme por el territorio nacional en un servicio público como es el ferrocarril y no acepto que ese derecho se me cambie por una guía y un servicio de apoyo restringidísimo.

Por todo ello, creo un deber impedir la vulneración de mis más elementales derechos civiles y emprender cualquier acción legal que esté en mi mano para demandar por discriminación tanto a la empresa como al empleado que me niegue el acceso al tren cuando éste lo realice a costa y riesgo mío, solicitando del poder judicial el amparo que por daño moral me corresponda.

A LA VORA DEL RIU MARE...

A veure, els papers!!

Ferran Sieres

Centenars de persones varen ser condemnades per la nostra administració a realitzar un *tour* per diferents edificis oficials de València, arran de les presses de possessió de subalterns i auxiliars de gestió.

Es perpetrà aquest desfici els dies 18 de setembre i 1 d'octubre. La gent, que semblava contenta perquè, per fi, finalitzava el seu llarg procés selectiu, es va presentar on havien estat convocats per Funció pública. Allí la primera sorpresa va ser que, després de prendre possessió, els remetien a les Direccions territorials on s'ubicava la seua nova plaça.

I ací comença el caos, per no dir el desgavell. Depenent de la Direcció territorial a la que acudien els demanaven diferents coses. N'hi havia que els demanaven altra vegada els mateixos documents que ja han presentat 3.000 vegades davant l'administració, i n'hi havia que, tot aplicant el criteri legal i el sentit comú, no els en demanaven cap.

Algú compren açò? Si és així, per favor, expliqueu-m'ho. A mi no em queda altra sortida que pensar que hi ha Conselleries organitzades i modernes, mentre que d'altres són caòtiques i maltractadores. Potser pensem que no es tan greu tornar a presentar uns documents i recórrer València a la tardor, d'edifici en edifici. Però tots aquests fets no són sinó un capítol més del maltractament a què esta administració sotmet contínuament als seus empleats.

Davant d'aquestes actuacions no puc evitar de llançar unes preguntes a l'aire sense cap esperança de que siguem contestades: Per què l'administració demana tantes vegades els mateixos documents? Que ens diguen què fan amb tota aquesta paperassa? Qui és el responsable d'aquest maltractament als treballadors?

Sembla mentida que la Generalitat, administració referent d'Espanya, segons els seus dirigents, seguisca assolint vicis burocràtics del segle passat

Sembla mentida que la Generalitat, administració referent d'Espanya, segons els seus dirigents, seguisca assolint vicis burocràtics del segle passat. I això que sempre que truques al 012 el tema del dia es l'internauta. On estan les noves tecnologies?

Ho vaig dir ja en altre article però no està de més exigir-ho una vegada més ací, ja que la llei de procediment els estableix com a principis de l'actuació administrativa. Per favor més Eficàcia i Eficiència.

LA CINQUETA

Ens deixen fora, estem dins

Macu Gimeno Mengual

Ai, ai, ai amb l'actitud dels companys d'altres sindicats. La nostra victòria electoral en algunes Junes, a més de la pujada de vots en altres –que ens ha deixat en segon lloc–, els ha fet molt de mal als anomenats *sindicatos mayoritarios*. Tant de mal que han hagut d'arribar a estranys pactes entre ells per tal que l'STAPV no poguera optar a cap càrrec.

La cosa és que quan un partit polític o un sindicat guanya les eleccions, el normal és que pugui triar quins càrrecs vol ocupar. Fins ara hi havia una mena d'acord verbal entre sindicats de forma tal que el més votat era el primer en triar. I en les anteriors eleccions, per exemple, en la Junta de Territorials de València ens quedarem amb la secretaria. I he de dir que la relació amb les persones ha estat molt bona i el nostre treball i dedicació plenament satisfactoris.

Ens hem fet escoltar en tots els àmbits de la nostra àrea competencial i, fins i tot, hem arribat, quan ha calgut, al Síndic de Greuges, Grups Parlamentaris o Fiscalia. Així, si d'alguna cosa se'ns pot acusar és

La nostra victòria electoral en algunes Junes ha fet molt de mal als anomenats *sindicatos mayoritarios*

d'haver dedicat moltes hores de treball, per la qual cosa, inevitablement, hi ha hagut molt de tracte entre nosaltres.

Ara, després de les eleccions i la constitució de la nova Junta, on hem estat el sindicat més votat, hem assistit al desagradable paper que han hagut de fer alguns per a repartir-se els càrrecs i deixar-nos fora. Pot ser jo sóc més simple que una bleda, però no entenc que el sindicat amb menys vots s'haja quedat amb la presidència. Potser hauria d'entendre que estan en el seu dret de fer pactes, (tot i que neguem que en fan), per a repartir-se els càrrecs entre ells i excloure el sindicat que més vots ha tret.

Però a nosaltres tant ens dóna. STAPV te unes formes d'actuar diferents i treballarà amb les mateixes ganes que en l'anterior Junta. Perquè no ens cal cap càrrec per a fer-ho.

stapv.intersindical.org
i també
www.intersindical.org

DES D'ALACANT

Falta conselleria en Alicante

Pilar Santos del Àguila

Como es conocido por los trabajadores de la Generalitat que tenemos la suerte o la desgracia, según se mire, de trabajar en la provincia de Alicante, brillan por su ausencia los servicios que la Dirección General de Administración Autonómica debería prestar.

Sin ánimo de extenderme, y por citar ejemplos, me parece una auténtica burrada que a estas alturas y con la tecnología de que se dispone, la Dirección Territorial no tenga competencia para emitir un Certificado del Registro de Personal. Y aún más grave me parece lo que aconteció hace escasos días, y que paso a relataros a continuación.

Una persona que había participado en unas oposiciones y había superado la fase de oposición, pero sin obtener plaza, solicitó a Administración Autonómica que le certificase el hecho de haber superado la prueba selectiva, habida cuenta que ello supone un mérito para el acceso a bolsa de trabajo de una Entidad Local. Bueno, la respuesta no se hizo esperar y telefónicamente le informaron de que no podían hacérsela llegar antes de un mes. Teniendo en cuenta que el plazo de que disponía la persona para justificar este extremo era de 15 días, ya podemos imaginar que no pudo acreditar dicho mérito. La cuestión se habría resuelto rápidamente si la Generalitat, pionera y modernista donde las haya, recordara que existe la firma electrónica y dispusiera de una Dirección Territorial de Administración Autonómica "real" en esta capital.

No debería existir diferencia entre el personal que presta servicios en Valencia y el que lo hace en Alicante o Castellón

La razón de mi queja no es otra que no creo que deba existir diferencia entre el personal que presta servicios en Valencia y el que lo hace en Alicante y, probablemente, en Castellón. Hace bastante tiempo que los servicios de "Función Pública" que se prestaban dejaron de hacerlo, convirtiéndose la Dirección Territorial en un mero órgano de remisión. Para eso, podrían indicar simplemente que hay que dirigirse directamente a Valencia y así ahorraríamos papel y árboles, además de personas, suministro eléctrico, etc.

Hace escasos días tuve la oportunidad de conocer al recién nombrado Director Territorial, al que le expuse la necesidad de que se actuara, de que se abandonara esa postura tan cómoda de ser un "simple correo". En este sentido, me informo de que estaba trabajando sobre el asunto. Desde aquí le agradezco que en "la inmensidad de competencias" de esa Dirección Territorial haya podido visualizar esta carencia y le insto a no cejar en el empeño hasta conseguirlo.

COSES DEL SERVEF

La modernor arriba al Servef

Toni Alegre

Fins fa relativament poc temps les nòmines dels treballadors del Servef venien en un document obert que ocasionava contínues protestes dels treballadors per la seua falta de confidencialitat. El nostre sindicat l'STAPV-iv conjuntament amb la resta d'organitzacions sindicals que componen la Junta de Personal va aconseguir que les nòmines s'emeteren en un document tancat.

Ara la Direcció del Servef, de manera unilateral, ha comunicat que a partir del pròxim mes de Gener de 2.008 no s'emetraran els rebuts de nòmina en paper imprès i únicament podrà accedir cada treballador a la consulta dels seus rebuts a través de la "firma digital" personal.

Fins fa relativament poc temps les nòmines dels treballadors del Servef venien en un document obert que ocasionava contínues protestes dels treballadors per la seua falta de confidencialitat.

Creiem i així ho hem denunciat a través de la Junta de Personal que la dita mesura no és correcta ja que no es té en compte els companys, principalment subalterns, que per raó del seu treball no disposen d'ordinador personal. Al mateix temps si el que pretén la Direcció del Servef és l'estalvi de paper tampoc s'aconsegueix ja que tots, de forma immediata imprimiran en paper les seues nòmines. El Servef hauria d'estudiar altres formules d'estalvi de paper, principalment en l'àrea d'ocupació així com la utilització on es puga de paper reciclat. Tampoc estem d'acord amb la "obligatorietat" de tindre de traure tots la firma digital quan la mateixa ha de ser utilitzada de forma voluntària.

En conseqüència creiem que la mesura de modificació en la confecció de nòmines ha de ser opcional i han de coexistir les nòmines en paper imprès amb la fórmula de consulta a través de la firma digital.

EDITORIAL

El futur de la funció pública, en les teues mans

La tasca principal de la legislatura que va començar en maig passat serà, en paraules del conseller de Justícia i Administracions Públiques, Fernando de Rosa, la confecció, negociació i aprovació d'una nova Llei de la Funció Pública Valenciana. Tot i que aquesta promesa ha estat reiteradament formulada i sistemàticament inclumplida pels successius governs del PP en la Generalitat, ara l'Estatut Bàsic dels Empleats Públics (EBEP) obliga a la confecció de lleis autonòmiques de Funció Pública adaptades a aquest Estatut. Per tant, sembla que, com diuen certs eslògans, ara sí.

El conseller ha declarat la seua voluntat que la llei siga negociada i consensuada amb els agents socials. És un bon punt de partida, sens dubte, però ara cal que responga a les expectatives que s'han generat. Caldrà veure si sap imprimir la dinàmica adient per tal que la negociació siga real i les opinions del personal i de les organitzacions sindicals siguen realment ateses. S'anuncia des de diverses instàncies -el govern central, el de la Generalitat, altres autonomies- que aquest nou text legal està cridat a durar almenys vint o trenta anys. I per això ara cal que totes i tots els empleats públics aporten el seu punt de vista per tal de visualitzar el que volen que siga l'Administració valenciana dels propers anys.

Cal que opineu perquè us escolte l'Administració, el Govern valencià i les Corts, és clar. Però també perquè us escolten les organitzacions sindicals que us representen. No deixeu que les vostres propostes, suggeriments i reflexions es queden en el vostre fur intern. No deixeu que siguen els aparells sindicals i polítics els únics que manejen la negociació de la llei. STAPV vol començar per aportar al debat les propostes que podeu llegir en l'article de la pàgina 5 d'aquesta revista. Podeu adherir-vos a elles, criticar-les o rebutjar-les. El Sindicat no té la pretensió de saber-ho tot, ni molt menys. Si tu ens ajudes, sabrem molt més.

Menys que ningú

El Govern Valencià ha anunciat que els pressupostos de 2008 inclouran un 10% d'augment en el Capítol I de personal, però això només representarà per al personal la tradicional pujada d'un 2%, un 1% de massa salarial per al complement específic en la paga extra i un 0,3% per al Pla de Pensions. Això suposa que l'augment de les retribucions de les empleades i empleats valencians serà el més baix de totes les administracions. Francesc Camps diu que tot va bé en la "tierra de las flores". Tot, menys els salaris de les seues empleades i empleats.

ALL

Per al segon Govern Valencià de Francisco Camps com a president de la Generalitat, per propiciar l'"exufisme" més descarat en seleccionar via l'article 8 de l'ordre de borses personal interí per a llocs de coordinador de les secretaries autonòmiques sense tan sols intentar cobrir-les amb personal funcionari

OLI

Per a les companyes i els companys del Servef, que van a treballar cada dia amb la inseguretad de no saber si serà hui quan els tocarà rebre una de les moltes agressions que es produeixen en les oficines Servef d'Ocupació, sense que la direcció posse tots els mitjans per vetlar per la seguretad del seu personal.

ÈPOCA II - N.º 37 - Novembre 2007 · SINDICAT DE TREBALLADORES I TREBALLADORS DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA VALENCIANA. INTERSINDICAL VALENCIANA (STAPV-IV) · DIRECTOR: Joan Blanco · REDACCIÓ: Antoni P. Alegre, Adel Francés, Macu Gimeno, Pilar Santos, Juan Carlos Marín, Ferran Sieres. MAQUETACIÓ: Amadeu Sanz · ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT: Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. T. 963919147 · F. 963924334 · alloli.stepv@intersindical.org http://stapv.intersindical.org · IMPRIMEIX: · Bronte Graf, S. L. · Cullerers, 18. Alaquàs. · T. 961515017 · TIRATGE: 5.000 exemplars · ISSN: 1576-0197 · DIPÒSIT LEGAL: V-1.454-1981 · FRANQUEIG CONCERTAT: 46/075

INTERINDICAL VALENCIANA (STAPV-IV) · ALACANT: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · ALCOI: Oliver, 1, 5º. 03802 · T. 966540602 · ALZIRA: Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · BENICARLÓ: Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · ELX: Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · CASTELLÓ: Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · GANDIA: Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 · VALÈNCIA: Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919155 · XÀTIVA: Portal del Lleó, 8, 2ª. 46800 · T. 962283067

La Generalitat paga menys que cap altra administració

El nou conseller de Justícia i Administracions Públiques ha estrenat el seu mandat amb els mateixos vicis que el govern anterior pel que fa a les retribucions de les seues empleades i empleats. ¿Serà que el conseller que mana de veres és el d'Economia i Hisenda, i aquest no ha canviat?

El secretari autonòmic de Pressupostos, José Manuel Vela, va anunciar durant la Mesa General de personal funcionari, estatutari i laboral, celebrada el 17 d'octubre, que les retribucions de les empleades i els empleats públics de la Generalitat Valenciana per a 2008 experimentaran el següent augment:

- 2% amb caràcter general
- 1% de la massa salarial per al complement específic en la paga extra (amb l'artifici comptable inclòs, que congela una bona part dels específics mensuals)
- 0,3% de la massa salarial per al Pla de Pensions

UGT, CCOO i CSIF ja havien signat en setembre un acord en la Mesa General de les Administracions Públiques que sona conegut: un 2% de pujada general, un 1% per al complement específic en la paga extra i un 0,5% per al pla de pensions. Res nou sota el sol.

Però si això no era cap sorpresa, sí ho va ser constatar que de nou la Generalitat no és capaç ni d'igualar la minsa oferta de l'Administració de l'Estat. Així que el personal docent no universitari, el personal sanitari, el personal al servei de l'Administració de Justícia i el personal al servei de

l'Administració del Consell van a perdre poder adquisitiu una vegada més.

Camps s'amaga darrere de Zapatero

La resposta del secretari autonòmic de Pressupostos va ser sorprenent: va afirmar que la Generalitat no podia aportar més diners, encara que vulguera, i li va tirar la culpa a ¡¡¡Zapatero!!! En efecte, es va atrevir a dir que si la Generalitat no podia fer un esforç major per a pagar els seus empleats era perquè el finançament autonòmic no ha estat modificat per culpa de la *perfidia*

del Govern de l'Estat.

Intersindical Valenciana considera que les explicacions de l'Administració són simples excuses. El sistema de finançament autonòmic vigent és el que es va establir durant el Govern del PP a proposta de l'anterior President de la Generalitat, Eduardo Zaplana. I durant el mandat d'aquest, no solament no es va incrementar el poder adquisitiu del personal al servei de la Generalitat, sinó tot el contrari: va disminuir ostensiblement.

Pacte de legislatura

Intersindical Valenciana havia proposat a la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques, prèviament a la reunió de la Mesa General, un pacte de legislatura que compreguera, entre d'altres, el manteniment del poder adquisitiu durant tota la legislatura, la reducció de la temporalitat mitjançant ofertes públiques d'ocupació suficients, la millora de les condicions de treball, així com l'actualització de les indemnitzacions per raó de servei.

Intersindical Valenciana, en la línia de defensa dels serveis públics assumida congressualment, considera necessari l'habilitació en les Lleis de Pressupostos de la Generalitat Valenciana per a l'actual legislatura dels següents fons:

- Modificació del Decret 24/1997, d'Indemnitzacions per raó del servei, per a introduir nous conceptes i actualitzar-ne els imports. A aquesta reivindicació és a l'única que ha contestat positivament la conselleria

d'Economia i Hisenda, en anunciar la modificació del Decret 24 abans de finalitzar enguany.

- Fons addicionals per a la creació de llocs de treball de plantilla i la seua incorporació a les RLTs dels diferents sectors, per transformació dels llocs de treball següents:
 - Llocs d'empreses que presten serveis a l'Administració de la Generalitat com a assistències tècniques i similars,
 - Treballadores i treballadors autònoms contractats per la

Generalitat per a prestar aquest tipus d'assistències o serveis de similar índole,

- Personal contractat en règim laboral per acumulació de tasques i/o obra o servei determinat (en particular en l'Administració del Consell i en Institucions Sanitàries).

Les reivindicacions d'Intersindical Valenciana

Intersindical Valenciana va reclamar en la Mesa General una major aportació de diners, tant per a la recuperació de poder adquisitiu com per a l'establiment de la carrera professional.

Entre les reivindicacions presentades, cal destacar:

- El 2% d'augment amb caràcter general, ja previst en el projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a 2008, com és obvi.
- La clàusula de revisió salarial, que compense la desviació de l'IPC que eventualment es produeix en finalitzar l'exercici 2008 entre l'augment efectiu de 2008 i l'IPC d'eixe exercici.
- Incorporació progressiva del complement específic en les pagues extres amb el següent repartiment: 2/3 del complement

específic mensual en juny i desembre de 2008 i la totalitat del complement específic mensual en juny i desembre de 2009. Eixos imports indicats s'han de calcular partint de l'import mensual de cada complement específic en 2006, augmentat en el percentatge de general aplicació, que en 2007 i 2008 serà un 2% anual.

- Un fons addicional d'un 1% per a recuperar part del poder adquisitiu perdut en els darrers anys, mitjançant el seu repartiment lineal i la incorporació al complement específic.
- Renegociació del fons addicionals per al Pla de Pensions de 2006 i de 2007 (un 0,3% de la massa salarial de cadascun dels dos anys), que no s'han executat, de forma que s'augmente l'import del complement específic de

tots i cadascun dels llocs de treball de la Generalitat. Proposem un repartiment lineal.

Pel que fa a mesures retributives de caràcter sectorial, Intersindical Valenciana considera que la Generalitat ha de dotar en la Llei de Pressupostos de 2008 els fons necessaris per a la negociació en les meses sectorials corresponents dels següents assumptes:

Administració del Consell

- Modificació de la Llei de la Funció Pública Valenciana via Llei d'Acompanyament als Pressupostos de 2008, així com del Decret 99/1995, de Retribucions, per a incorporar nous conceptes, com el complement autonòmic de carrera professional, les guàrdies localitzades o complements per

habilitació de caixa fixa, i introduir els triennis d'igual import.

- Fons addicional suficient per a la posada en marxa d'aquests conceptes retributius.

Administració de Justícia

- Fons addicional suficient per a la posada en marxa del complement específic i el complement autonòmic de carrera professional.

Personal Docent no universitari

- Fons addicional per a l'homologació retributiva amb altres territoris de l'Estat, equivalent a 300 euros mensuals per persona.

Sanitat

- Fons addicional per a que el personal interí cobre el complement autonòmic de carrera i desenvolupament professional.

Aprovada la constitució de les meses sectorials d'Ensenyament, Sanitat, Justícia i Administració

Allioli
La mesa general de negociació ha acordat constituir les meses sectorials d'Ensenyament, Sanitat, Justícia i Administració del Consell. Per contra, l'Administració no ha creat una mesa sectorial de les universitats públiques valencianes. Intersindical Valenciana

considera una reivindicació històrica.

Marginació sindical

Intersindical Valenciana va lamentar la interpretació restrictiva que l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic aplica a la composició de les meses sectorials i va proposar que tots els sindicats de la mesa general

tinguen presència en les reunions sectorials, i no sols els que van obtindre el 10% en cada àmbit. La petició que va ser rebutjada, tant per l'Administració com per UGT i CCOO. Per a la Intersindical "és absurd que alguns sindicats de la mesa general no puguin participar en les negociacions sectorials, un fet que contradiu

l'esperit de la norma reguladora de la negociació col·lectiva". En canvi, UGT i CCOO participaran en totes les meses, al marge de la seua representació sindical. En les últimes eleccions, Intersindical Valenciana va ser la força que va comptar amb la majoria de vots en el conjunt de les administracions dependents de la Generalitat.

El personal públic ha de prendre la paraula en la redacció de la nova llei valenciana

I tu, com vols que siga la funció pública?

El procés de redacció i d'aprovació de la nova llei de la funció pública durarà almenys un any. I això, sempre que es complequen els terminis que el pròpi conseller s'ha marcat.

Està previst que la discussió i negociació es faça per cada assumpte separatament. Per això, STAPV va a promocionar l'arreglada d'idees, la confrontació de diferents models i la discussió de les millors solucions per a una millor funció pública. Com? A banda de les nostres publicacions,

el Sindicat vol arribar a cada centre, a cada funcionària i funcionari, per tal que, en persona, a través d'assemblees, dels correus electrònics o de fòrums d'internet.

Per què vol STAPV saber la vostra opinió? El Sindicat vol ser un instrument per a que la vostra veu tinga representació. També, i cal-

dria dir, especialment, en aquest cas.

En aquest article us presentem propostes que STAPV ha elaborat, per tal d'aportar bases per a la discussió.

Vosaltres teniu la paraula: que no us l'arrebaten.

Propostes de STAPV per a la Llei de la Funció Pública Valenciana

Règim jurídic únic

Classificació de tots els llocs de treball de la Generalitat com a funcionaris. Processos d'adaptació del personal laboral a la naturalesa funcional dels llocs de treball que ocupen.

Cossos i escales

Les administracions públiques valencianes s'organitzaran en cossos i escales, regulades reglamentàriament.

Segona activitat

Regulació del pas voluntari a exercir una segona activitat. Afectarà a aquelles persones amb certes condicions de salut o de caerta edat d'algunes categories laborals.

Accés diferenciat

Accés a la Funció Pública mitjan-

çant convocatòries diferenciades per a valorar separatament els coneixements i l'experiència. Això permetrà compatibilitzar l'accés del personal "del carrer" i la consolidació del personal interí.

Requisit lingüístic

Qui supere les proves selectives acreditarà el seus coneixements equivalents al grau mitjà de coneixements de valencià. El personal del grup E no haurà d'acreditar més que el nivell elemental.

Ofertes Públiques d'Ocupació

Hauran de ser anuals i comprendre tots els llocs sense reserva legal, tant els ocupats per interins com les vacants no ocupades.

Personal discapacitat

Reserva de llocs per al personal amb discapacitat d'almenys el 5%

de les places de cada categoria laboral.

Concursos de trasllats

Hauran de convocar-se amb una freqüència màxima de dos anys, i en tot cas sempre abans de la primera pressa de possessió d'una nova promoció de funcionàries i funcionaris de carrera.

Lliure designació

Nova regulació de la lliure designació: el nomenament significarà l'ocupació indefinida del lloc de treball obtingut, però la persona ocupant mantindrà la reserva legal del lloc que ocupava per concurs amb anterioritat.

Comissió de serveis

Les comissions de servei voluntàries es concediran mitjançant concurs de mèrits amb convoca-

toria pública. Reglamentàriament s'establirà el barem i les condicions que han de complir aquestes convocatòries.

Millora d'ocupació

Posada en marxa de la millora d'ocupació per al personal fix de la Generalitat. Integració en les borses del personal de millora.

Retribucions dels diferents grups

Limitació a la dispersió dels imports relatius de les retribucions.

Nous conceptes retributius

Complement extraordinari (noves pagues extres en març i setembre); triennis amb igual import per tots els grups i per a tot el personal; complements retributius per especial responsabilitat [guardies, habilitat de caixa fixa, etc.].

Una legislatura amb molta feina

El nou conseller de Justícia i Administracions Públiques, Fernando de Rosa, i el seu equip tenen molta feina en l'actual legislatura. L'Administració del Consell de la Generalitat té diverses qüestions candents pendents d'una direcció política digna d'eixe nom. Entre elles, potser la més cridanera siga l'aprovació per les Corts Valencianes d'una nova llei de la Funció Pública (vegeu l'article d'aquesta pàgina), però aquesta no serà l'única.

En aquest sentit s'ha manifestat el Secretariat Nacional del STAPV en la reunió ordinària de setembre, que es va dedicar a analitzar la situació de l'Administració de la Generalitat en el nou curs polític.

Per al Sindicat, és evident que cal una nova llei de la Funció Pública que s'adapte al recent Estatut Bàsic de l'Empleat Públic (EBEP). Tanmateix, cal no oblidar uns altres assumptes que requereixen urgentment mesures concretes ja en el mateix 2008:

- Una ampla Oferta Pública per a 2008, que permeta una ampla promoció del personal fix i la consolidació del personal temporal,
- La proposta sindical conjunta de regulació del complement de carrera professional (vegeu pàgina 4), que hauria de posar-se en marxa en 2008, sense esperar necessàriament a que la nova llei estiga aprovada,
- La necessitat imperiosa de modificar la regulació sobre borses. En especial dos aspectes: la clàusula de penalització per haver

treballat més d'un any, i el sistema pel qual una persona ingressa en la borsa.

- La diferenciació absurda i sense trellat entre caps de negociat i caps d'unitat, assumpte embolicat en una absurda batalla legal en què jutges i tribunals no han quedat massa ben parats.
- La compensació de la responsabilitat dels habilitats i habilitades de caixa fixa.
- La posada en marxa de la millora d'ocupació.

Al ric article 8 (de l'Ordre de Borses)

La moda de cobrir llocs de treball per la via de l'article 8 de l'Ordre de Borses arriba a nivells esperpèntics. Des que el present Govern Valencià va prendre possessió, una caterva de llocs han estat convocats per aquesta via.

L'article 8 està previst per a seleccionar personal interí, però no diu en cap lloc que no es puga presentar un funcionari o funcionària de carrera. Sobretot si tenim en compte que els llocs no es convoquen primer per lliure designació ni s'ofereixen en comissió de serveis. STAPV us anima a presentar-vos totes i tots,

tant si sou interins com si sou personal fix. Si es presenta molta gent, hauran d'acreditar que el o la candidata seleccionat té més mèrit que la resta, cosa que pot obrir la via dels tribunals i la fi d'aquesta pràctica.

L'article 8 de l'Ordre de Borses és el principal punt de controvèrsia entre STAPV i els diferents responsables de la Funció Pública que hi hahgut en els darrers anys. El Sindicat s'ha oposat sistemàticament a validar aquesta clàusula, conducta que, malauradament, no ha estat imitada per totes les altres organitzacions sindicals.

Consisteix en què, quan no hi haja borsa, per haver-se esgotat o no haver-se convocat, o bé

quan "les especials característiques del lloc" ho facen aconsellable, la conselleria corresponent pot seleccionar personal de fora de les borses per a eixe lloc concret. Les convocatòries són públiques, però -excepte en honoroses excepcions- només s'anuncia en els taulers d'anuncis de les conselleries, la qual cosa no és, hui en dia, el mètode més efectiu per a assegurar-se una pública concurrència. Més bé, al contrari, ho és per assegurar que només s'engteraran les persones que convé que s'enteren.

Coordinador-assessor

Ara mateix hi ha una convocatòria que es repeteix amb insistència. Es tracta dels anomenats "coor-

dinador/a assessor/a de secretaria autonòmica". Són llocs funcionaris, de sector indistint (és a dir, tant oberts a l'Administració General com a l'Administració Especial), i classificats normalment en nivells equivalents a llocs de cap de servei (A/B 26 E047) o de caps de secció (B/C 24 E047), tot i que poden haver altres classificacions.

¿Les seues funcions? Assessorar, emetre informes i col·laborar en la realització d'estudis sobre les matèries que li encomane la Secretaria Autonòmica. Són llocs atractius ben classificats, però sense les responsabilitats d'un cap. Un xollo.

Ens han deixat una amiga i un amic

El mes d'octubre van morir els nostres companys Oreto Isona Lorente i Luis Rodríguez Superviel. Des del Sindicat que serà, ja per sempre, el seu sindicat, els tindrem ben presents en el record i en la tasca diària. Adéu companys!

Oreto Isona (L'Alcúdia, 1954-2007) fou una lluitadora incansable i una excel·lent companya. Fundadora de STAPV, va tindre una intervenció memorable en el Congrés de Morella del STEPV, celebrat en 1995, on es va decidir l'obertura del Sindicat a nous sectors i va incorporar la denominació "Intersindical Valenciana" a la sigla històrica, Sense aquella intervenció, l'obertura del Sindicat s'haguera retardat, amb tota probabilitat, més.

Més lluny, heu d'anar més lluny dels arbres caiguts que ara us empresonen
I quan els haureu superat tingueu ben present no aturar-vos

Més lluny, sempre aneu més lluny més lluny de l'avui que ara us encadena
I quan sereu deslliurats sàpigues trobar els nous passos

Més lluny, sempre molt més lluny més lluny del demà que ara ja s'acosta
I quan sereu deslliurats torneu a començar noves sendes

K. Kavafis

Luis Rodríguez (Madrid, 1964-Alacant 2007) va ser el primer funcionari de Justícia d'Alacant que va creure en el projecte alternatiu, obert i assembleari que significava STAPV i per això va esdevenir el primer delegat del Sindicat en la Junta de Personal d'Alacant.

Ens has deixat com tu ets, amb discreció, en silenci, amb els teus.
A la teua vora gaudíem de la teua vitalitat, espontània, alegre, divertida i al mateix temps serena, equilibrada, tranquil·la. Aquesta terra estranya et va acollir, et varem acollir i vas vindre amb nosaltres a viure, a conviure, a treballar, a compartir, colze amb colze, il·lusions, projectes, utopies. Ara en formes part nostra i dels nostres records perquè ens has deixat per sempre i per sempre et desitgem allà on vages un bon viatge, allà on sigues trobes la pau.

Josep A. Bomboí

El 30é aniversari del STEPV coincideix amb la creació de la Confederació Intersindical

Intersindical

Els dies 8 i 9 de juny, en la Universitat Jaume I de Castelló de la Plana, el Sindicat va celebrar el seu X Congrés. Com assenyala el lema escollit, STEPV és "més fort i més nostre", de tota l'afiliació però també de tot l'ensenyament, dels que encara no participen en la vida sindical i fins i tot dels que pertanyen a altres organitzacions. El Sindicat, que ha fet 30 anys, va nàixer amb una forta vocació unitària, pluralista, participativa i democràtica. I així s'ha mantingut. Després de les eleccions de 2006 és, encara més, "el Sindicat de l'Ensenyament". STEPV aposta per un model sindical unitari amb un alt grau de pluralisme i de funcionament democràtic i on caben totes les persones que vulguen defensar col·lectivament els seus drets i el model d'escola pública i de serveis públics. Després de la confirmació com a força majoritària en les últimes eleccions, STEPV celebra el seu desé congrés per a actualitzar els eixos de la seua política educativa

i el sindicalisme que practicarà en els pròxims quatre anys. Ara com el primer dia, les persones afiliades estan convidades a participar d'aquest projecte il·lusinant.

Congresos federal i confederal

El Consell Federal de la Federació STPV ha decidit la convocatòria del congrés que se celebrarà el 2008. La Federació està integrada pels sindicats d'Ensenyament (STEPV), Administracions Públiques (STAPV) i Sanitat (STSPV).

Així mateix, Intersindical Valenciana ja prepara el IX Congrés de la Confederació de STES i la convocatòria del III Congrés de la Intersindical Valenciana, pel juny de 2008. El congrés de la Confederació de STES significa, en realitat, l'alumbrament de la nova Confederació Intersindical, que unirà als STES i al Sindicato Ferroviario i obrirà la nostra organització a tots els àmbits productius

X
CONGRÉS
STEPV
el sindicat de
l'ensenyament

més fort, més nostre

Castelló de la Plana - UJI. 8 i 9 de juny de 2007

STEPV 30 anys
DEL SINDICAT DE
L'ENSENYAMENT

Cartell anunciador del X Congrés del Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV-Intersindical Valenciana)

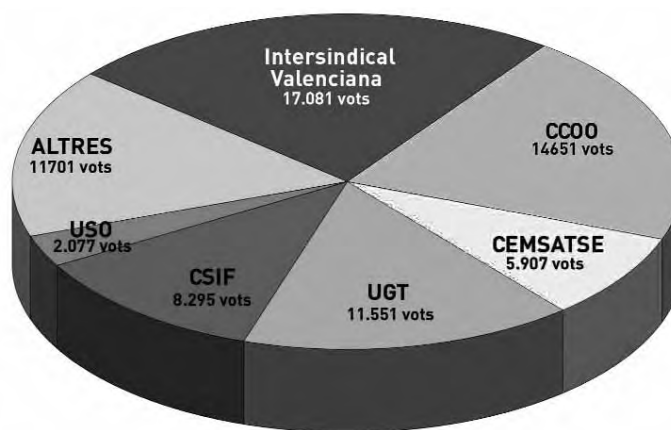
STAPV entra, per primera vegada i amb molta força, en Vaersa i Radiotelevisió Valenciana

Intersindical torna a ser la força més votada

Intersindical

La majoria del personal al servei de la Generalitat ha confiat en una confederació sindical que fa de la participació, el pluralisme i el respecte a la voluntat dels treballadors i treballadores els seus principals referents. Acabats els processos electorals, s'han constituït dues meses generals, una amb el personal funcionari i estatutari i una altra que incorpora al personal laboral.

Intersindical Valenciana (STEPV - Ensenyament, STAPV -Administració Pública i Justícia, i STSPV -Sanitat), és la força sindical més votada en el conjunt de la Generalitat, amb 17.081 vots. Per darrere es situen CCOO (14.651), UGT (11.551), CSI-CSIF

Resultats de les eleccions sindicals en el conjunt de la Generalitat

(8295) i CEMSATSE (5.907).

El model electoral aplicat en els serveis públics reconeix el dret al vot de totes les persones que hi treballen

en ella, però cada vot no val el mateix. La representació en les meses ignora els sufragis personals i només computa els delegats i delegades. Així es

distorsiona la representació directa dels treballadors i treballadores.

La representació sindical derivada dels vots és del 29,8% per a la Intersindical Valenciana, del 25,5% per a CCOO, del 20% per a UGT, del 14,4% per a la CSIF i del 10,3% per a CEMSATSE. Però la representació efectiva derivada de la distribució de delegats i delegades és diferent i CCOO i UGT tindran 3 representants, per dos de la Intersindical Valenciana. CSI-CSIF i CEMSATSE, amb molt menys suport electoral també en tindran 2.

Intersindical Valenciana ha passat d'estar fora de la Mesa a ser la força més votada. El creixement espectacular ha traduït els 6.270 vots de 1987 en els 17.081 de 2007.

Vaersa

STAPV ha aconseguit quasi un 25% de la representació en el comitè d'empresa de València a les eleccions celebrades a *Valenciana de Aprovechamientos Energéticos, SA (Vaersa)*, empresa pública que depèn de la *Conselleria de Medi*

Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge. També ha obtingut representació en el comitè d'empresa d'Alacant, si bé amb un percentatge inferior.

Els resultats de les eleccions han estat els següents:

	ALACANT	VALÈNCIA
STAPV	1	5
UGT	7	9
CC OO	5	5
USO	--	2

Amb aquest resultat, STAPV entra en la mesa negociadora de *Vaersa*, en superar àmpliament el 10% de la representativitat total.

RTVV

Les eleccions al grup Radiotelevisió Valenciana (Televisió Valenciana -Canal 9 i Punt 2- i Ràdio Autonomia Valenciana -Ràdio 9 i Sí Ràdio) són les més recents en què ha participat el Sindicat, ja que se

celebraren el 26 d'octubre. Els resultats són molt satisfactoris, ja que hem superat el 10%, la qual cosa ens ha permès convertir-nos en la tercera força sindical, tot i ser la primera vegada que ens presentàvem en eixe àmbit.

	RTVV
STAPV	3
UGT	2
CC OO	7
CGT	2
USO	9

OPINIÓ

Los vigilantes forestales no son noticia

Teresa Soto Ortego

La vigilancia forestal, entre el maltrato de los gestores a trabajadoras y trabajadores y la utilización electoral

Verano de 2003. Varios récords seguidos de calor, noches "tropicales" por doquier, hasta los turistas las padecieron, nadie pudo descansar. Toda la gente que tuvo que trabajar aquel verano sudó la gota gorda. Entre ellos, los vigilantes forestales, la gente que se dedica a prevenir los incendios en la montaña y el campo. Personas que nadie ve, porque su misión es precisamente asegurar "que no pase nada" y si no pasa nada, si no hay incendios, no son noticia y nadie les presta atención. Pero la tarea ordinaria que realizamos los vigilantes forestales nunca es objeto de tratamiento informativo por los medios de comunicación. A finales de aquel verano, un incendio premeditado con nocturnidad y alevosía en la sierra de Chiva y Siete Aguas calcina miles de hectáreas de monte y revienta todas las estadísticas. Eso sí que es noticia. La Conselleria de Medio Ambiente, con el asesoramiento de ingenieros y técnicos

forestales, acuerda dotar una vigilancia disuasoria nocturna a cargo de Unidades de Prevención de incendios forestales en esa zona. Desde entonces no se ha vuelto a quemar una sola hectárea. Pero eso, claro está, no es noticia. La atención informativa se vuelca ahora en los costosos planes de reforestación artificial que se presentan. Invierno 2002/2003. Muy pocas lluvias y un invierno muy seco dan paso a un verano muy tórrido. La temporada deja una serie de incendios que calcinan parte de la geografía valenciana, entre ellos algunos de nuestros flamantes parques naturales. Una lástima, pero más allá del lamento hay que saber que aquel invierno había muy poca gente trabajando para evitar el siniestro. Las personas que trabajan para evitar que estos hechos se produzcan durante el verano no estaban entonces en el monte sino a las puertas de las oficinas del paro, haciendo cola para solicitar el subsidio de desempleo con el que sobreviven en invierno, porque vivir debe ser otra cosa. Pero todo eso tampoco es noticia.

Mayo 2007. Tras varios años de relativo éxito en la prevención de incendios forestales en cuanto al número de hectáreas quemadas y tras numerosas peticiones escritas primero a la Conselleria de Medio Ambiente y luego a la de Territorio y Vivienda -por cierto, sin obtener respuesta de sus titulares ni de ningún directivo-, para conseguir la profesionalización de los vigilantes forestales, el conseller Esteban González Pons declara a los medios de comunicación que ante la evidencia del cambio climático su Departamento atenderá la vieja demanda de profesionalizar el sector de vigilantes forestales. Parece que por fin los vigilantes de Prevención trabajarán todo el año y no como hasta ahora durante tres, seis o nueve meses. Se profesionaliza el sector al tiempo que se ahorran los altos costes que suponen los trabajos de extinción el horrendo espectáculo de la naturaleza destruida por el fuego. Ahora sí que salta la noticia porque, qué casualidad, estamos en vísperas de elecciones.

El Partido Popular lleva en su programa electoral la prevención de incendios forestales, aunque a estas alturas, aún no existe confirmación de que la medida anunciada, que los montes estén vigilados todo el año, vaya a ser efectiva. No queremos pensar que el anuncio de González Pons fuese otra promesa electoral incumplida. Ese anuncio aún sin materializar nos lo deben a los trabajadores, pero también se lo deben al conjunto de la sociedad. Ante el nuevo invierno seco que se presenta, cabe esperar que sus consecuencias en materia de devastación forestal no salgan impresas en los titulares de los medios informativos, que "el foco no et lleve el lloc" como rezaba una campaña publicitaria del Consell y que el PP cumpla sus promesas. Muchos seguimos confiando que esta vez no haya más noticias.

Teresa Soto Ortego es vigilante forestal de Vaersa y delegada en el comité de empresa de València por el STAPV-Intersindical Valenciana.

Los juzgados y tribunales empezaron el año con 2,3 millones de asuntos pendientes

El atasco judicial aumentó en 2006 con la cifra récord de ocho millones de casos

La justicia en España sigue empantanada de asuntos, fundamentalmente en las grandes ciudades. En 2006, los órganos judiciales sobrepasaron, por primera vez en su historia, la barrera de los ocho millones de asuntos (8.041.876) ingresados en sus distintas jurisdicciones (es decir, registraron 413.000 litigios más que en 2005 y dos millones más que en 1995). Lluve sobre mojado, porque ya en 2005 se produjo un repunte de asuntos del 2,65% sobre 2004.

Y al mismo tiempo que crece la litigiosidad, aumentan los casos pendientes o en fase de tramitación: el pasado año, 2006, se cerró con 2.297.617 casos pendientes, 118.000 más que el año anterior, según revela la estadística del Consejo del Poder Judicial. El ligero descenso de asuntos pendientes en los tribunales conseguido por primera vez en 2004 se quedó en una anécdota en 2005 y más aún en 2006. La litigiosidad penal más alta la registran Madrid, Cataluña y las ciudades costeras, cuyos juzgados se desbordaban en verano debido a la afluencia de turistas en esa época.

Las peores tasas de resoluciones de 2005 (la diferencia entre asuntos ingresados y asuntos resueltos en un mismo año) siguen teniéndolas en 2006 los tribunales superiores de Justicia de las comunidades autónomas de Canarias, Baleares, Madrid, Valencia y La Rioja, mientras que la mejor situación la viven en Asturias, Galicia y País Vasco.

Jurisdicción penal

La jurisdicción penal ingresó en 2006 unos 200.000 casos más (5.413.801) que en 2005. Un asunto penal que termine en el Supremo puede durar desde que se inicia entre tres y cinco años. La Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional, que recibió 3.200 casos en 2006, dejó estancados a fines de ese año 1.004. La del Supremo, aunque resolvió en 2006 más casos de los que ingresó (4.082), dejó pendientes 2.283 asuntos.

Para agilizar la justicia penal, en 2002 el Gobierno puso en

El portavoz del Poder Judicial relaciona el aumento de casos pendientes con la anulación del reglamento que pagaba un plus a los jueces que sobrepasaban la media de dedicación

marcha los juicios rápidos. El efecto de aquella iniciativa no es del todo satisfactoria. "Los juicios rápidos no sólo no han bajado la delincuencia sino que, al menos en Madrid, las grandes causas por delitos económicos y de siniestralidad laboral quedan aparcadas", señala el teniente fiscal de Madrid, Pedro Martínez.

Jurisdicción de lo contencioso-administrativo

La jurisdicción contenciosa también acumula miles de asuntos sin resolver. Los juzgados de Madrid, por ejemplo, están señalando juicios ahora para mediados de 2009. Destaca el hecho de que la mitad de ellos sean asuntos de extranjería.

Y si tras la sentencia hay recursos ante el Tribunal

6.021, de lo que se deduce que arrastra litigios de un año para otro. Esta sala está tardando hasta cuatro años en resolver muchos casos que le llegan.

Jurisdicción social

Los juzgados de lo social han funcionado dentro de parámetros normales durante años. Ahora tienen miles de asuntos pendientes: en el año 2006 ingresaron 276.000 asuntos laborales, resolvieron 256.000 y dejaron pendientes 119.000.

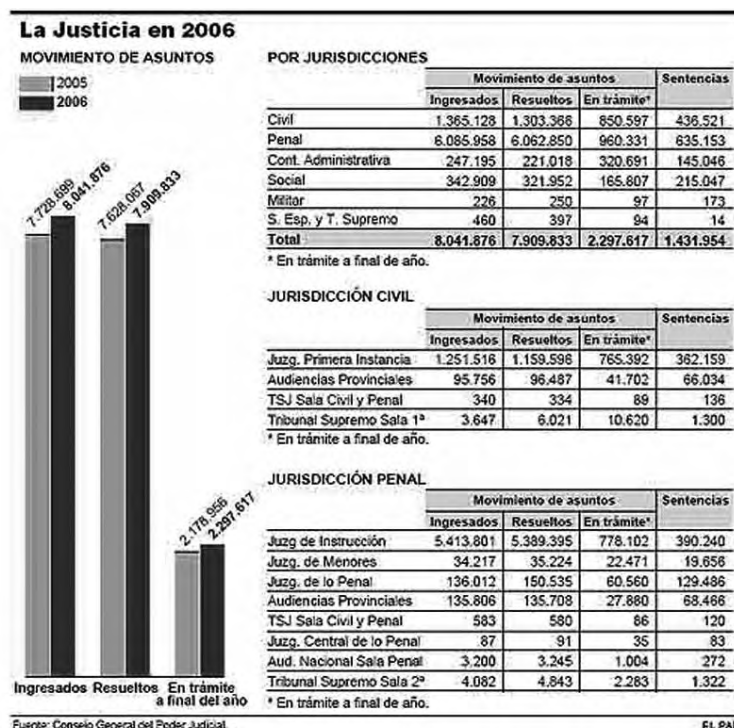
Diferentes perspectivas

Enrique López, portavoz del Consejo del Poder Judicial, establece un claro paralelismo entre el aumento global de casos pendientes y la decisión del Tribunal Supremo de anular el reglamen-

que había. Por ello, el PSOE hizo una enmienda a la reforma de la Ley Orgánica del Poder Judicial. La enmienda propone que las retribuciones variables de jueces y magistrados se vinculen a su "rendimiento individual acreditado" y basado en el rendimiento medio de los últimos cinco años.

Evidentemente, se utilice un método u otro, a los trabajadores de la administración de justicia se les ha de reconocer también la sobrecarga de asuntos tramitados respecto al módulo medio y es justo reclamar el plus correspondiente para cada uno de los funcionarios integrantes de la oficina judicial en su correcta proporción. En cualquier caso, este tipo de medidas son un parche a la solución real que pasa por un incremento notable de órganos judiciales acorde al aumento de la población y de la litigiosidad.

Extracto del informe publicado por El País (20-2-07)

Superior, la demora se puede prolongar otros dos años, a lo que hay que sumar la espera en el Supremo. La Sala de lo Contencioso del Supremo, a la que en 2006 llegaron 12.600 asuntos, resolvió 13.100 y dejó pendientes para 2007 un total de 17.525 demandas. En 2005, la duración media de un proceso contencioso-administrativo en España era de 7,49 meses (muy por encima de los 5,94 del año 2004).

Jurisdicción civil

La Sala Primera del Supremo es la más colapsada de España. Sus estadísticas suponen grandes quebraderos de cabeza para los usuarios que aguardan justicia y un placer para los que las demoras son un alivio. A fines del año 2006 tenía 10.620 asuntos. Cifra sobrecogedora si se tiene en cuenta que ese año registró 3.647 asuntos y resolvió

to que regulaba el trabajo de los jueces y pagaba un plus (unos 10.000 euros anuales) a los jueces que sobrepasaban el módulo medio de dedicación (a un 120%). "Es necesario primar el mayor tiempo de trabajo de los jueces", insiste Enrique López. En España hay unos 4.200 jueces y magistrados.

El Supremo anuló el reglamento que establecía los citados pluses por entender que las resoluciones judiciales no deben medirse sobre criterios cuantitativos. El Poder Judicial ha elaborado otro reglamento sobre dedicación judicial en el que, según López, se valora "la calidad de las resoluciones y el tiempo de respuesta" a los asuntos.

El Ministerio de Justicia no está de acuerdo con el nuevo reglamento diseñado por el Consejo porque entiende que reduce la productividad de los jueces en un 30% respecto a lo

Al mismo tiempo que crece la litigiosidad, aumentan los casos pendientes o en fase de tramitación: 2006 se cerró con 2.297.617 casos pendientes, 118.000 más que 2005

STAPV excluido de las negociaciones por los *sindicatos mayoritarios*

Un acuerdo frustrante

Han pasado más de seis meses de la firma del preacuerdo que puso fin a las movilizaciones iniciadas por parte de todos los compañeros y organizado por la plataforma reivindicativa creada un mes antes. A pesar de mostrar nuestro total acuerdo con los puntos exigidos para su negociación, e incluso haber aportado en reuniones anteriores demandas asumidas por parte de las organizaciones sindicales presentes, el STAPV-IV fue excluido de las negociaciones, aduciendo que carecíamos de representatividad.

Rafael Redondo Vera

En próximas fechas se deberá formalizar el preacuerdo alcanzado entre la Conselleria de Justicia, Interior y Administraciones Públicas, y las organizaciones sindicales CSI-CSIF, CCOO y UGT-PV, para después publicarse en el Diario Oficial de la Comunidad Valenciana, con lo que se iniciará el periodo de vigencia del mismo.

Hasta hoy no hemos percibido los beneficios del aún denominado, por los integrantes de esa

plataforma, como "uno de los mejores acuerdos del país". Sin embargo, hemos observado que en otros territorios sí que están viendo reconocidos derechos que, de entrada, fueron incluidos como reclamaciones a negociar y posteriormente fueron olvidados al poner fin a las movilizaciones una vez firmado el preacuerdo.

Tras abanderar las movilizaciones reclamando la resolución de problemas tan graves como son la falta de medios personales, materiales, de ubicación, forma-

ción y reconocimiento de los Juzgados de Violencia contra la Mujer; el desbordamiento de la capacidad de los Registros Civiles; la aplicación íntegra del Plan Concilia; el reconocimiento del pago del 100% de las retribuciones del cuerpo superior en las sustituciones; las retribuciones de las salidas de los SCACS de algunos partidos judiciales fuera de la jornada normal de trabajo, así como de las compensaciones horarias, la negociación de unas retribuciones dignas por las pro-

longaciones de jornada, la negociación de las mal llamadas suplencias entre funcionarios del mismo cuerpo, la regulación y establecimiento de mecanismos justos y claros de las concesiones de Comisiones de servicio o las adscripciones provisionales.

Todas las reivindicaciones se quedaron abandonadas por los firmantes del preacuerdo, llevando a la frustración y descontento a los compañeros que creyeron que sus reclamaciones se verían atendidas tras las movilizaciones.

Cómo fue la negociación y cómo podía haber sido

Los requerimientos a la Administración para negociar un nuevo acuerdo se inician en abril, con el objetivo de alcanzar los niveles retributivos del País Vasco, Cataluña, Navarra y otras Comunidades. STAPV se sumó al calendario de acciones que programaba paros parciales y que había de concluir con unas jornadas de huelga, pese haber sido excluido de la plataforma.

El desarrollo de las movilizaciones no podía haber sido llevado con más torpeza: primero, la convocatoria de concentraciones en las capitales de provincia se la hizo coincidir con una fiesta local en Alicante (y eso que solo hay dos en el año). A una semana del primer día de huelga completo, y horas antes del inicio de un paro parcial, este es desconvocado aludiendo a un preacuerdo firmado con la administración. Así, no se llega a alcanzar nunca niveles de auténtica movilización.

Tras el anuncio de este preacuerdo, tardamos casi un mes en conocer su contenido a través de una página web. La "sorpresa" que

nos tenían reservada era la duración del propio acuerdo, hasta 2011, y el compromiso de los mayoritarios a no solicitar ningún otro incremento retributivo.

Si bien el inicio de las movilizaciones fue un tanto errático, con concentraciones incluso ante la Conselleria de Hacienda, nunca llegaron a intensificarse, a pesar de la masiva respuesta a las convocatorias efectuadas, y su finali-

zación fue decepcionante: no se alcanzó ninguna de las propuestas planteadas, no se informó del contenido íntegro del preacuerdo alcanzado y, sobre todo, no se consultó a los trabajadores sobre la conveniencia o no de aceptar la propuesta de la administración, con lo que su facultad de decisión quedó conculcada.

Las trabajadoras y los trabajadores no podemos ser considerados marionetas que se ponen en movimiento o se paran cuando se dejan de mover los hilos: tenemos derecho a decidir sobre lo que nos compromete, con la posibilidad de romper o no un posible acuerdo.

Los sindicatos ostentan la legítima representación de los trabajadores obtenida en unas elecciones sindicales, pero ello no les exime de dejar de consultar decisiones tan importantes como los compromisos de tan larga duración, que obligan a contraprestaciones que implican a todo un colectivo. Y más aún si no se han alcanzado las demandas que motivaron las movilizaciones. Estas mismas organizaciones han convocado referéndums

en otros territorios para aprobar acuerdos similares al nuestro.

Lo que impulsó la negociación de un nuevo acuerdo, con el anterior todavía en vigor, fue principalmente acabar con las desigualdades retributivas con el resto de territorios transferidos, y eso, a día de hoy, no se ha conseguido. Hay que tener en cuenta que los mismos sindicatos firmantes de nuestro acuerdo están actualmente reclamando, en otros territorios cantidades que alcanzan hasta los 700 euros en la Comunidad de Madrid, y 400 euros para el territorio no transferido. De esta forma, en el año 2008 nos encontraremos de nuevo a la cola de todos los territorios.

Merece un comentario aparte la distribución semestral del cobro de las cantidades pactadas: si lo lógico hubiera sido su reparto uniforme en cada uno de los periodos, se optó por una distribución irregular haciendo coincidir la mayor subida del complemento con el primer semestre de 2009, un periodo electoral, casualmente.

La Cláusula

Se nos ha acusado de malintencionados por hacer público el preacuerdo y denunciar, sobre todo, su cuarto punto, especialmente su último párrafo, aquel por el cual los sindicatos se comprometen a no solicitar ningún otro incremento retributivo antes de 2011. Los sindicatos firmantes se han defendido de la inclusión de este párrafo a última hora e

incluso lo han calificado como impuesto "a traición" por la Conselleria, pero nosotros no lo podemos entender: puede ser que no hubiera luz suficiente o quizá la resolución de la impresión del documento no fuera la adecuada pero, sea como fuere, creemos que la solución era sencilla.

No nos sirve la defensa de que la "dichosa cláusula" sólo se

refiere al C.A.T. (Complemento Autonómico Transitorio), ni que digan que aunque se firmara no se sienten vinculados; quizá a la administración le ocurra lo mismo. Si así fue entendido por las organizaciones sindicales firmantes, deberían haberlo hecho constar textualmente, porque renunciar a solicitar ningún otro incremento retributivo por aque-

llos conceptos que sean competencia de la Generalitat, nos parece un disparate porque ¿a quién deberemos dirigirnos ahora para reclamar sobre todos aquellos conceptos que no fueron atendidos?

Otra oportunidad perdida

Desde el STAPV-IV, lamentamos la oportunidad perdida para haber dado solución a muchos de los problemas que tiene la Administración de Justicia en nuestra Comunidad y que se deberán abordar por muchas cláusulas de inactividad sindical que se incluyan, puesto que son problemas que no pueden ni

deben demorarse por más tiempo.

El acuerdo firmado debería haber sido mucho más ambicioso y haber abordado los problemas concretos del colectivo y del servicio público, intentando compromisos de la administración para todas las reivindicaciones planteadas, para así acercarnos

a la situación que existe en otros territorios más receptivos a las demandas planteadas por los trabajadores.

Los trabajadores de la Administración de Justicia Valenciana, tienen ante sí un conflicto que no ha sido cerrado satisfactoriamente y, sobre todo, en cuya resolución no se han

visto implicados. Ni se les ha consultado su posición respecto del contenido del acuerdo, ni pueden no sentirse vinculados a su cumplimiento.

Rafael Redondo Vera es Delegado Sindical STAPV-IV

Intersindical exigeix al Govern que no especule en borsa amb el fons de reserva de les pensions

El govern prepara un projecte de llei pel qual una part del fons de reserva de les pensions de la Seguretat Social es podrà invertir en borsa. La Intersindical, considerant que aquest fons està previst per a assegurar el cobrament de les pensions pel conjunt dels treballadors i les treballadores en cas de crisi, i que qualsevol vaivé econòmic es reflecteix immediatament en la borsa,

demana a l'executiu espanyol que no promulgue una llei per la qual un organisme públic pugui jugar amb uns diners tan importants per a la societat.

És un deure prioritari de qualsevol govern garantir l'estabilitat i la millora del sistema de pensions, sobretot tenint en compte les previsions d'envelliment progressiu de la població espanyola. Així, el risc que fins a un 30%

d'aquest fons pugui destinar-se a aquestes operacions especulatives no queda reduït per la circumstància que les empreses que es trien siguin "responsables amb la societat i amb el medi ambient", ja que el més greu és el fet mateix que aquest capital públic s'invertisca en aquesta mena de loteria financera. La Intersindical creu que el Govern ha de parar aquest pro-

jecte en el qual, lamentablement, es troben implicats els sindicats més representatius, que haurien de propiciar un debat sobre aquestes qüestions entre el conjunt de treballadores i treballadors.

Exigim, doncs, que aquest pas no es materialitzi. Perquè, en cas que s'aprove, ¿com es podrà garantir que uns altres fons públics destinats a assegurar els drets més essencials de la població no vagin també a eixamplar les dinàmiques de l'especulació i l'enriquiment d'unes poques persones i empreses?

ATTAC contra la privatització de fons públics

Comunicado de Attac España

El Gobierno ha llegado a un acuerdo con los agentes sociales (sindicatos CCOO y UGT y patronales CEOE, CEPYME) sobre el texto de anteproyecto de Ley que modificará la Ley Reguladora del Fondo de Reserva de la Seguridad Social. Según este acuerdo, el Gobierno está estudiando la posibilidad de lanzar al mercado y entregar parte del dinero del Fondo de Reserva de las pensiones a gestores privados para diversificar sus inversiones, con el fin de mejorar su "rentabilidad".

Attac España quiere expresar su desacuerdo con el anteproyecto de Ley y alertar a la opinión pública sobre las consecuencias previsibles del mismo. Por ello manifestamos:

1. Que la determinación de invertir en operaciones de renta variable (es decir, especulativas) hasta el 30% del patrimonio total del Fondo de reserva de Pensiones, es una decisión muy grave que conlleva un riesgo económico cierto para los intereses ciudadanos y que consideramos completamente inasumible.
2. Por otro lado, Attac se manifiesta abiertamente en contra de que la administración de esta cartera de inversiones públicas se quiera hacer externa y se ponga en manos de gestoras privadas, es decir de bancos y de compañías aseguradoras. Ello significaría un paso más hacia una privatización de hecho de fondos públicos de los españoles y al reforzamiento de la gran banca, otorgándole una capacidad de maniobra, tanto económica como política, de difícil control, a pesar de las medidas cautelares que se quieren proponer.

Hemos visto recientemente que estas medidas siempre son difíciles de aplicar cuando se trata de defender los intereses ciudadanos.

3. Esta nueva cesión al sector privado de parcelas de la administración pública significaría igualmente que esos fondos públicos van a servir para lucrar a los gestores de las futuras comisiones derivadas del manejo de los dineros del Fondo y que van a suponer centenares de millones de euros anuales para sociedades, asesores y comisionistas beneficiarios de esta cesión.

En definitiva, son una vez más los criterios de la rentabilidad

bursátil y del mercado con los que, a juicio del Gobierno y de nuestros agentes sociales, se quiere primar a la hora de gestionar el futuro de la "hucha" de las pensiones. Una hucha de más de 40.000 millones de euros -el 4,1% del PIB español- que hemos ido llenando todos los españoles y cuya gestión, distribución de excedentes y control de los mismos se escapa cada vez más a la voluntad y decisiones de los ciudadanos. Mientras tanto en nuestro país persisten unos niveles medios de pensión indignos e indefendibles y unos desequilibrios y déficits inaceptables en materia social y de distribución de los recursos económicos.

Si el Gobierno persiste en aprobar unilateralmente este proyecto, Attac promoverá una movilización ciudadana. Un cambio de esta envergadura en la utilización financiera de los fondos del sistema de pensiones requeriría en todo caso un amplio debate en la sociedad, preguntándoles a los ciudadanos españoles qué destino quieren dar a esas importantes sumas de dinero.

Nuestra propuesta alternativa para garantizar el futuro de las pensiones es que el gobierno corrija las políticas fiscales que viene realizando y que implemente medidas necesarias para incrementar el erario público. En este sentido debería dejar de rebajar los impuestos sobre los beneficios de las grandes empresas y compañías transnacionales, las cuales multiplican sus beneficios año tras año.

También debería aumentar los impuestos sobre los beneficios del capital financiero, así como los recursos de la administración tributaria para combatir la evasión y el fraude fiscal, medidas que asegurarían un incremento muy significativo del erario público. Que las pensiones estén garantizadas y no peligran, sólo depende de la voluntad política de los gobiernos para implementar sistemas fiscales más justos. En ese sentido si llegara a darse una situación de déficit en los fondos de pensiones públicos, este habría de ser cubierto con partidas de los presupuestos generales del Estado. Unas pensiones dignas son un derecho de los trabajadores, más allá del sistema de satisfacción intergeneracional, y que debe de ser garantizado.

NORMATIVA

Els interins ja poden demanar el reconeixement dels serveis prestats

Intersindical

L'Estatut de l'Empleat Públic, en vigor des del 13 de maig, permet el cobrament de triennis al personal interí

Una de les novetats de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, en vigor des del 13 de maig, és el reconeixement dels triennis d'antiguitat del personal

funcionari interí. Les persones afectades poden sol·licitar el reconeixement dels serveis prestats i dels triennis corresponents. Com assenyala l'article 25.2 de l'Estatut, "se

reconocerán los trienios correspondientes a los servicios prestados antes de la entrada en vigor del presente Estatuto que tendrán efectos retributivos únicamente a partir de la entrada en vigor del mismo". Tot i que inicialment la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques ha mantingut una interpretació que reconeix només

el temps treballat com a interí, el Ministeri d'Administracions Públiques ha dictat instruccions en les que aplica el sistema de serveis previs. Per tant, les persones afectades poden sol·licitar el reconeixement dels triennis pels serveis que han prestat en les diferents administracions públiques en què han treballat.

L'alumnat amb necessitats educatives especial, en precari

La Conselleria d'Educació no substitueix els educadors

Intersindical

STAPV ha criticat la gestió caòtica i ineficaç que està duent a terme la Conselleria d'Educació per a cobrir de forma efectiva els llocs de treball d'Educadors d'Educació Especial. Cal recordar que aquest personal és l'encarregat d'atendre les i els alumnes amb necessitats educatives especials que són escolaritzats en centres educatius ordinaris dels nivells d'Infantil, Primària i Secundària.

Aquestes xiquetes i xiquets necessiten una atenció particular que la Conselleria d'Educació no està assegurant des del primer dia d'escola. No s'estan cobrint amb diligència les substitucions produïdes per vacances, baixes laborals, baixes maternals, etc., podent tardar dues o tres setmanes en el millor dels casos.

La Conselleria d'Educació declina sistemàticament assumir la seua responsabilitat, derivant-la cap a la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques, per ser aquesta la conselleria responsable dels nomenaments d'aquest personal, com va fer en la reunió mantinguda el dia 20 amb directors de la província d'Alacant. Altres vegades, ha derivat la responsabilitat cap a la Conselleria d'Economia i Hisenda,

perquè aquest departament tarda en donar la conformitat per a la cobertura de les substitucions.

STAPV ha denunciat la manifestació manca d'assumpció de la responsabilitat política en aquest assumpte, per dues raons: en primer lloc, perquè el Sindicat, atinent a una reivindicació amplament majoritària del col·lectiu de personal educador, ha proposat a la Conselleria d'Educació en diverses ocasions que el personal educador siga competència integral d'aquesta conselleria, de forma que els nomenaments serien competència seua, no de la Conselleria de Justícia. Els responsables de la Conselleria sempre han manifestat que no hi ha voluntat política de plantejar aquest canvi de competències.

En segon lloc, perquè la Conselleria d'Educació ha arribat a un pacte per a la justificació de la necessitat de substitucions del personal docent amb la Conselleria d'Economia i Hisenda que fa aquestes substitucions molt àgils. Perquè no s'implanta aquest sistema a la resta del personal? Perquè aquest personal no és tan important? O perquè els xiquets i les xiquetes que aquest personal ha d'atendre no és important per a la conselleria?

TANIA CASTRO

La Conselleria d'Educació declina sistemàticament assumir la seua responsabilitat, derivant-la cap a la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques

OPINIÓ

'Tarsanes'

Les educadores d'Infantil del cycle 0-3 demanden de l'Administració el reconeixement de la importància social de la seua llavor.

Carme Garcia Font

Les escoles del primer cycle d'Infantil estan en dansa. La societat ha canviat i aquests centres educatius per a xiquets i xiquetes d'entre 0 i 3 anys també han millorat en alguns aspectes. Tanmateix, per arribar a ser considerades 'escoles de qualitat' ha de ploure molt. Per començar, apunte a continuació una llarga sèrie de mancances.

La ràtio. Abans hi havia menys alumnes per classe, però ara la normativa legal permet augmentar la ràtio alumnes/aula fins a huit per al grup de 0 a 1 any; 13, per al grup d'entre 2 i 3 anys; i 20 per al d'1 a 2 anys. Que vinguen a educar els que han determinat aquesta ràtio! O és que pensen que les educadores som com Tarzan? Les ràtios han de ser molt inferiors, per a permetre una atenció més adequada a les necessitats de l'alumnat.

Les titulacions. En el primer cycle d'Infantil treballen persones amb

dues titulacions: mestres i educadores. Per què s'accepta aquesta diferència, inexistent en les escoles del segon cycle d'Infantil i en tota la Primària? Si traslladarem aquesta qüestió de les titulacions al camp de la salut —com ja advertia Bartolomé Cossío, un pedagog il·lustre de la primèria del segle XX—, ens exclamaríem. Ningú no consentiria que els que han cursat menys estudis de medicina foren metges de les xiquetes i dels xiquets menors de tres anys. No s'entendria que als pediatres se'ls exigira una titulació inferior a la dels seus companys de medicina general i especialistes. Cal una titulació única de mestra d'Infantil per al personal que treballa a les escoles. Només en casos molt específics es podria recórrer a un altre personal educador.

L'economia. Les famílies han de pagar les despeses educatives de les seues criatures menors de 3 anys. En canvi, l'escolarització de l'alumnat des dels 3 fins als 16 anys és gratuïta. Per què? El salari que rep el personal de les

escoles, fixat pel conveni, és per a posar-se a riure... per no plorar. Urgeix homologar el salari d'aquest personal al de la resta de professionals educatius.

Consideració social. Encara es poden sentir comentaris, no sé si malintencionats, que no fan gens de gràcia. Per exemple, alguns encara es dirigeixen a nosaltres com "les xiques" —per cert, la meua iaia em deia que "les xiques" exercien un altre ofici— i ens demanen més paciència per a suportar el mal d'esquena provocat per agafar al braç els menuts i les menudes. També hi ha qui ens comenta coses que no tenen res a veure amb el que ha de ser un professional com cal. D'altra banda, per als principals partits polítics, sembla que l'educació Infantil entre 0 i 3 anys és invisible, no existeix.

El material. Ajuntaments i associacions de mares i de pares de l'alumnat de les escoles fan tant com poden per a dotar les aules amb un mínim de material adequat, i en molts casos per al pagament del personal que hi treballa. La Conselleria

d'Educació hauria de transferir partides pressupostàries als ajuntaments perquè aquests destinaren més recursos humans i materials a aquests centres.

L'horari. Tot el treball a les escoles 0-3 és de dedicació directa a l'alumnat, sense hores lectives de no-docència. Aleshores, quan es reuneixen les educadores per a organitzar, comentar, programar, coordinar i omplir la paperassa que els exigeix la Conselleria? Quan realitzen les tasques pròpies dels equips docents i directius?

Malgrat aquests problemes i ballant amb la música dels partits polítics de torn, tinc esperança en el futur. Lluitaré per la dignitat d'aquesta etapa i la dels professionals que hi treballem, sobretot perquè el nostre alumnat és important per a nosaltres. Com s'ha vist, als partits que han legislat sobre el particular sembla que no els importen massa.

Carme Garcia Font és mestra de l'escola infantil Mixinetes, d'Almoines (la Safor).

forum.educadors@intersindical.org

Nou compte de correu electrònic per al col·lectiu d'Educadores i Educadors. Feu-nos arribar els vostres dubtes, propostes o suggeriments.

28 d'abril, Dia Internacional de la Salut Laboral

Campanya contra la violència en el treball impulsada per la Intersindical

Per a commemorar el Dia Internacional de la Salut Laboral, el 28 d'abril Intersindical Valenciana va proposar analitzar i debatre en tots els centres la presència de la violència en el treball amb l'objectiu de seguir avançant en la consecució d'una convivència democràtica i un treball saludable. Quatre raons impulsaren la Intersindical a impulsar aquesta reflexió:

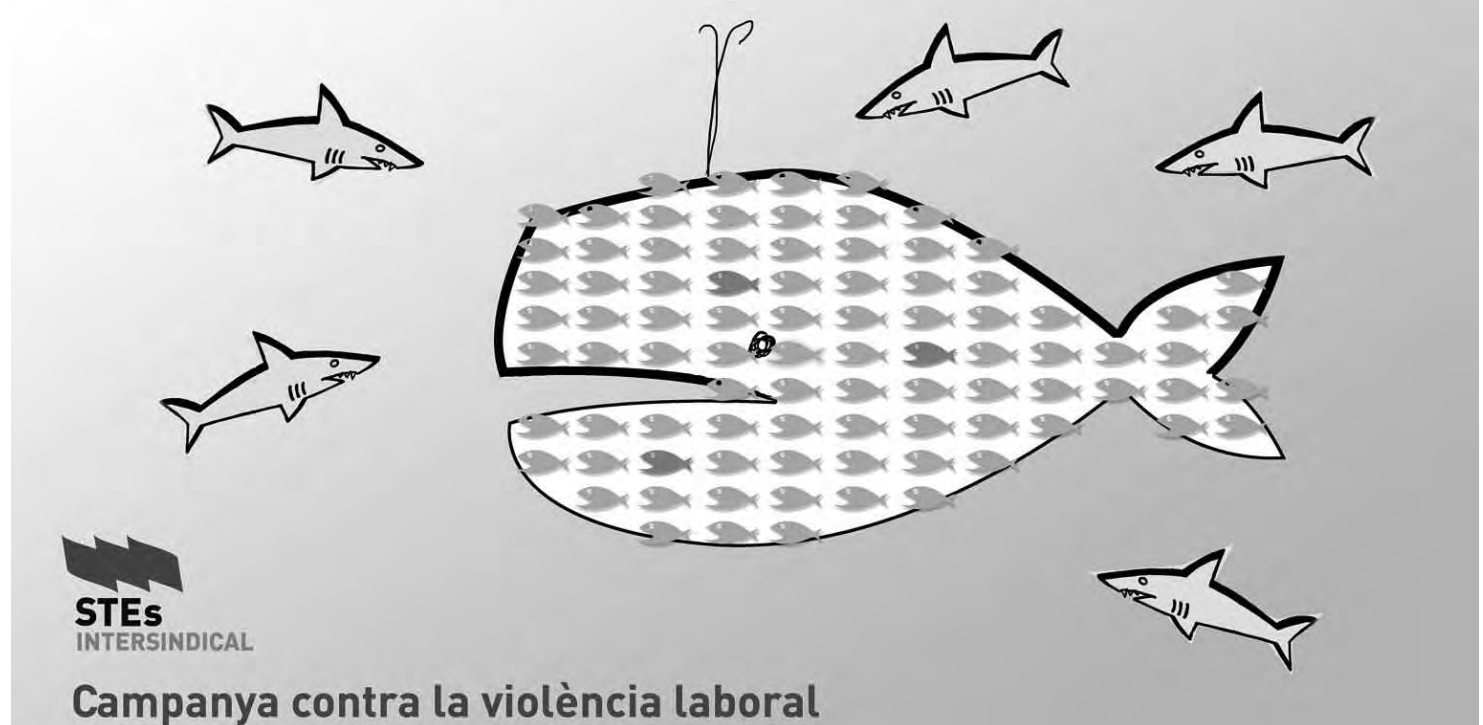
Identificar el problema. Existeixen conflictes continus d'interessos en el treball. Però la violència en els entorns laborals té un caràcter peculiar. En primer lloc, es refereix als comportaments individuals on el personal pateix atacs, abusos o amenaces que posen en perill la seua seguretat, el seu benestar o la seua salut. D'altra banda, hi ha empreses o centres dependents de les administracions que mantenen factors de risc sabent que generen danys i accidents, o imposen un sistema-mètode de treball que fa emmalaltir els treballadors amb estrès, malalties cardiovasculars, per posar-ne només uns exemples. En aquests casos, la pressió és tan forta —intensitat, deslocalització, flexibilitat o fidelització...— que es manté una situació d'alta tensió que incrementa els riscos psicosocials. En aquests casos, hi ha una violència organitzacional.

Conèixer les diverses manifestacions i la seua magnitud. Cal posar nom a totes les situacions de violència que percebem i reconeixem en el treball. Els principals organismes espanyols i internacionals — OIT, OMS, Agència Europea de SSL, INSHT— ho han reconegut de manera expressa.

En la Enquesta Nacional sobre condicions de treball (2003), es preguntava als treballadors si havien estat objecte en els últims dotze mesos, de conductes de violència. Els resultats més destacats van ser els següents:

- Violència psicològica o mobbing. L'han patida, almenys una vegada per setmana o algunes vegades al mes, un 4,5% dels enquestats, més les dones (5,8%) que els homes (3,8%). Els resultats es refereixen a tots els grups d'edat, sobretot les persones majors de 54 anys (9,4%), llevat dels homes d'entre 16 i 24 anys (6,4%).
- Violència física comesa per persones no pertanyents al seu lloc de treball: 1,9% (més en homes de més de 34 anys). ?
- Discriminació sexual: 0,73% (més en dones). ?
- Discriminació per l'edat: 0,57% (més en el grup d'entre 18 i 24 anys).
- Violència física comesa per persones pertanyents al seu lloc de treball: 0,55%.
- Pretensions sexuals no desitjades, o assetjament sexual: 0,36%.
- Altres: discriminació per minusvalidesa (0,31%) i per raça o ètnia, nacionalitat i orientació sexual (menys del 0,2%).
- No hi ha cap referència a la violència organitzacional. ????

davant la violència en el treball actuem junt@s

J. B.

Incorporar els riscos psicosocials en l'avaluació de riscos (entre ells, la violència en el treball)

- Excessives demandes psicològiques.
- Poca influència en el treball, sense autonomia sobre el que cal fer, com i quan, sense orientacions per al desenvolupament d'habilitats i coneixements propis.
- Manca de suport social, amb informació adequada per a adaptar-se als canvis; la definició clara del rol; tipus de direcció; possibilitats de relacions socials; sentiment de grup i ajuda de companys i superiors.
- Correspondència adequada entre l'esforç i les compensacions: salari digne, reconeixement, suport, tracte just i control de l'estatus —sense amenaça d'acomiadament, ni precarietat en l'ocupació, ni canvis no desitjats, ni degradació de categoria.
- Els comportaments violents individuals i la violència organitzacional que exerceix l'empresa en el seu conjunt.

Presentar la taula reivindicativa de la Intersindical

- Denúncia i eradicació de totes les conductes violentes en els centres de treball de les quals són víctimes centenars de milers treballadors i treballadores.
- Exigència d'avaluació dels riscos psicosocials en tots els centres de treball, amb garantia de protecció dels denunciants.
- Identificació i eliminació des de l'origen de les formes de violència organitzacional:
 - a) Factors de risc que generen danys per a la salut i atempten contra la dignitat humana; ??
 - b) Sistemes organitzatius que, amb òptiques neoliberals i privatitzadores, incompleixen sistemàticament les lleis preventives, laborals i socials. ??

c) Accions o omissions irracionals que fomenten els accidents, les malalties i la discapacitat o la mort dels treballadors i les treballadores.

- Prevenció de l'aparició de les malalties ocasionades per aquestes causes. Això exigeix el desenvolupament ple dels sistemes de vigilància de la salut, la universalització de la cobertura i l'adaptació d'aquests reconeixements a les especificitats de cada professió. Cal incidir particularment en els riscos psicosocials.

■ Incorporació de la perspectiva de gènere en les actuacions de salut laboral.

- Foment de l'elaboració d'estratègies i protocols conjunts en tots els centres i organitzacions per a propiciar l'exercici de la democràcia: ??

a) Fer respectar els drets fonamentals i laborals. ??

b) Apostar per la solidaritat i l'interès col·lectiu. ??

c) Impulsar la participació i garanties davant l'obligació d'informar sobre qualsevol situació que pugui ser un risc per a la salut.

d) Canviar el mecanisme de denúncia en les administracions i eliminar el Decret 707/2002 per obligar-los a complir la llei de prevenció.

- Exigència de constituir els serveis de prevenció de riscos laborals i impuls al funcionament de tots els òrgans de participació: comitès i delegats i delegades de seguretat i salut laboral, juntes de personal, comissions sectorials i comissió paritària. Cal incloure la prevenció de la violència en el treball entre les tasques quotidianes dels delegats de prevenció i dels representants sindicals en els centres de treball.

■ Intervenció decidida contra l'assetjament psicològic en el treball amb noves mesures:

a) Reprendre la proposta parlamentària de 1999 per a incloure-la com infracció laboral en l'Estatut dels Treballadors.

b) Lluitar perquè els danys ocasionats siguin considerats malaltia laboral.

c) Modificar el Criteri Tècnic 34/2003 de la Inspecció de Treball per perseguir realment les actuacions d'assetjament en el marc de les administracions públiques.

d) Potenciar la informació, el debat i la formació en temes relacionats amb l'ergonomia i els riscos psicosocials.

■ Pràctica de codis de bones pràctiques en els centres de treball. Acords i protocols d'actuació i denúncia discrets i eficaços en els quals participen els treballadors.

■ Democratització del marc actual de negociació amb la finalitat de trencar les dinàmiques de la mesa de diàleg social. Són necessàries les aportacions de tots els sindicats en els marcs legítims de negociació. Cal disposar d'un Llibre Blanc sobre prevenció, amb l'objectiu de construir mesures per a fer front a diversos aspectes:

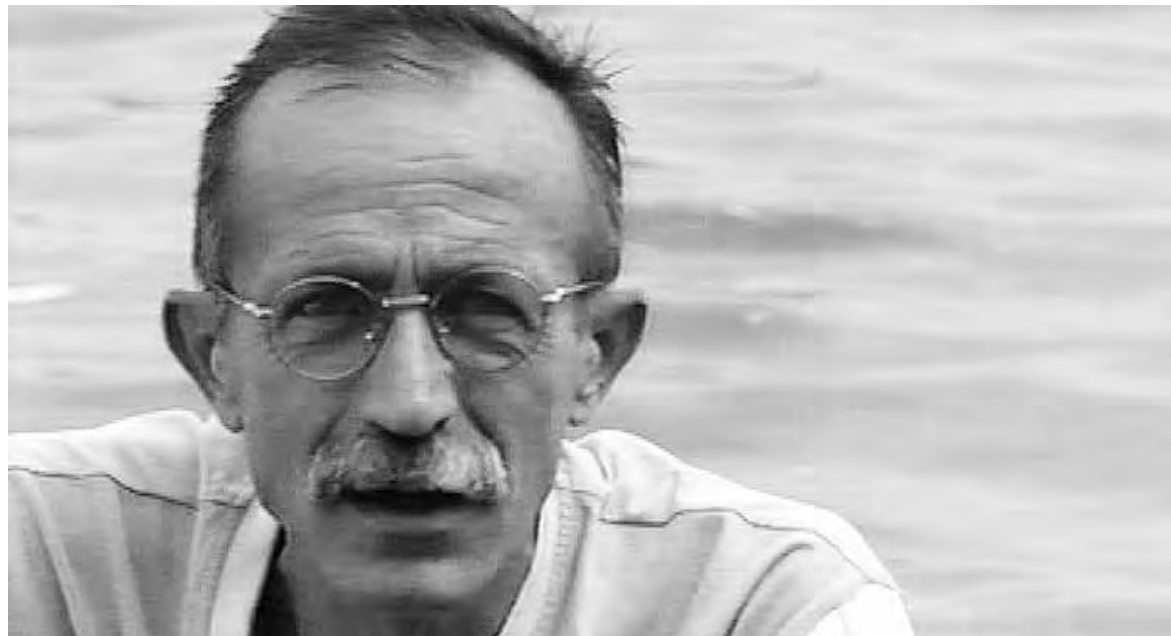
a) La sinistralitat, amb disseny de plans de xoc.

b) Els contractes temporals i precaris, modificant l'actual normativa.

c) El sistema de reconeixement de malalties professionals, modificant la Llei de la Seguretat Social, perquè tot dany ocasionat pel treball tinga aquest tractament i no estiga camuflat com a "malaltia comuna".

d) Noves mesures per als col·lectius amb múltiple situació de risc com les dones, els immigrants, els joves i els discapacitats.

Joan Pellicer, 'mestre de les plantes'

Joan Pellicer / ARXIU

Intersindical

Ha mort Joan Pellicer i Bataller, *l'home de les plantes* de Punt 2. Ens ha deixat l'erudit, metge, etnobotànic, escriptor, conferenciant, comunicador, coneixedor del País que estimava i, en el sentit més ampli i digne de la

paraula, el mestre de mestres. Pellicer va ser durant molts anys una referència per a l'Escola d'Estiu Marina-Safor i la Universitat Popular de Gandia. Gràcies als seus treballs la botànica s'ha presentat als no-professionals com una

ben travada, fragant, harmoniosa i joiosa síntesi en què paga la pena submergir-se i gaudir-ne. ALLIOLI li ret un homenatge pòstum amb unes paraules del seu amic Emili Laguna.

Un riu de saviesa popular

Emili Laguna

Nascut al llogaret bellreguardí de Sotaia (la Safor), Joan Pellicer i Bataller va fugir de les pròsperes terres costaneres per pujar a les aspres muntanyes de la seua volguda terra de Diània, l'ampla serralada on fiten València i Alacant, des de la Mariola fins al Montdúver, el Montgó o el penyal d'Ifac. Ho va fer amb llibretes grans i petites i la seua llapissera menuda, bicicleta al llom i, quan arrellegà una mica de diners, també amb una gravadora per enregistrar centenars, milers de converses amb la gent major, la que coneixia els noms i usos de cada planta. Recollia els seus records, la seua saviesa popular, i emmagatzemava un amor cada vegada més gran cap a cada raconet del camp, la marjal i la muntanya. Joan ha

faltat quan més el necessitàvem, quan l'avarícia del poder i dels qui volen acostar-s'hi s'ha acarnissat sobre la nostra terra per tal d'enriquir-se especulativament, destruint i espoliant irreversiblement la nostra natura, i amb ella bona part de tot el nostre llegat cultural. Joan ens deixa un buit impossible d'omplir als qui el coneixíem i admiràvem més de prop, però també ho fa a tot el moviment valencià per la custòdia del territori; no es pot custodiar allò que no es coneix i molt.

Al llarg de més de 30 anys de recerca pels pobles i més d'una dotzena de llibres —el *Costumari Botànic*, en tres volums, és la seua obra més coneguda—, Joan Pellicer va construir tot un tractat de l'etnobotànica, forjant tota una filosofia de vida basada en el respecte a la natura i al seu coneixement, i sobretot a la gent major del món rural. No és més savi qui més sap, sinó qui més sap comunicar la saviesa, amb senzillesa i realisme. Més que per les seues freqüents aparicions en ràdio i televisió, Joan era molt més volgut i conegut encara pels majors de cada poblet de l'Aitana, de la Serrella, de la serra Grossa...

Joan ha estat a més un exemple d'amor a la seua llengua, a l'impressionant llegat cultural qua, arran del nom de

les plantes i els seus usos associats, ens duu sovint a expressions que quasi no han variat des dels dialectes dels primers pobladors catalano-parlants de les nostres terres. Per a Joan tot nom de planta era bo, mai no estava mal dit i reivindicava eixes denominacions per sobre dels esnobismes unificadors. Els llibres de Joan són un riu de saviesa, on els noms de les plantes naveguen en un mar de coneixements literaris i filosòfics. Són freqüents les seues referències als clàssics grecs i romans, i sobretot a tots els poetes i narradors des de la Catalunya Nord fins a les Illes, al Carxe i Guardamar.

Joan reprovava els qui danyen el paisatge arrapant-lo, aterrassant-lo amb màquines, mossegant-lo o cobrint-lo d'asfalt i ciment. Però també contra els buròcrates de la conservació, que decideixen sense parlar amb la gent que només viu de la muntanya, i contra els especuladors. El nostre 'home de les plantes' era una persona senzilla, bona i sàvia, orgullosa de defensar les seues arrels. El millor homenatge que li podem fer és llegir la seua obra, on la ciència i l'amor a la natura es converteixen en una filosofia de vida, on cada flor dels nostres camps se sent acarorada i troba la seua llar. Una abraçada molt forta, Joan.

Trenta anys de feminisme al País Valencià

Intersindical

Amb el lema "30 anys de feminisme al País Valencià. Allò que fem, allò que volem", hi ha convocades, entre el 30 de novembre i el 2 de desembre, les III Jornades del Moviment Feminista del País Valencià, que se celebraran a la Facultat de Filosofia i Ciències de l'Educació de la Universitat de València. Des de l'anterior trobada, ara fa deu anys, els objectius es mantenen vigents substancialment. El moviment reitera així la voluntat de "construir una memòria pròpia que rescate de les boires sistemàtiques i intencionades i de la invisibilitat patriarcal les experiències de les dones i les nostres feines i pensaments entorn del món que ens envolta".

Les jornades pretenen continuar "pensant i fent reflexionar sobre el present amb la sòlida base i la força immensa que ens donen les actuacions i les idees d'altres feministes que ens han precedit. Estem per seguir creant espais oberts on les dones puguem expressar el que som i el que volem ser. Atendre la nostra diversitat i les nostres singularitats. Valorar el que cadascuna aporta al conjunt".

Estem per seguir creant espais oberts on les dones puguem expressar el que som i el que volem ser. Atendre la nostra diversitat i les nostres singularitats

Les organitzadores, entre les quals hi ha la Intersindical Valenciana, pretenen "continuar estenen mirades alternatives basades en el feminisme i noves formes de vida, utopitzar un futur construït des de nosaltres i entre nosaltres. Seguim convençudes que és possible habitar un món fet també per les dones i a mida dels nostres somnis".

El moviment feminista ha fet una crida a la participació en les jornades, "per seguir avançant i celebrar que el feminisme fa més d'un segle que construeix realitats socials alternatives, una autèntica cultura política en clau femenina".

En el transcurs de les jornades es projectarà una llarga sèrie de documents audiovisuals. L'organització també ha previst un programa lúdic que inclou concerts de piano, recitals de cançó, animacions musicals, representacions teatrals, recitals poètics i espectacles de pallasses, entre altres propostes.

Més informació sobre les jornades en www.30anys.org

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

Tretze històries amb minúscula

Santiago Estañan

Las 13 rosas.

Director: Emilio Martínez-Lázaro. Argument: Pedro Costa, Ignacio Martínez de Pisón, Emilio Martínez-Lázaro. Guió: Ignacio Martínez de Pisón. Productors: Pedro Costa, Enrique Cerezo. Principals actrius i actors: Pilar López de Ayala, Verónica Sánchez, Marta Etura, Nadia de Santiago, Gabriella Pession, Félix Gómez Perea, Enrico Lo Verso, Asier Etxeandía, Alberto Ferreiro, Adriano Giannini.

Tretze històries, escrites amb minúscula, d'aquelles que fan la història. Vivim temps de recuperació de la memòria històrica de la Guerra Civil espanyola, especialment, en els anys posteriors de repressió, exili i oblit dels perdors. La pel·lícula Las 13 rosas, inspirada en el llibre de Carlos Fonseca Trece rosas rojas (Madrid, Temas de Hoy, 2004), narra els últims dies de la vida de tretze dones joves, involuntàries protagonistes de les terribles circumstàncies que els va tocar viure, que van cometre el mateix error: viure la vida que els corresponia i intentar participar activament en una societat que volien millorar.

Van haver de passar més de 40 anys, fins a l'agost de 1988, perquè el poble de Madrid les recordara en les tàpies del cementeri de l'Almudena. Han passat més de sis dècades perquè es rescataren, investigaren i contaren aquestes 13 històries i que el cinema ens traslladara a l'ambient del Madrid de 1939, en acabar la Guerra Civil.

La pel·lícula es dirigeix a tot tipus de públic, tant als majors que van viure la guerra de prop com a les generacions que només la coneixen per referències. El missatge es dirigeix de manera especial als que comparteixen el repte d'ajudar a l'educació dels joves escoltant i realitzant intercanvis d'opinions, treballs i informacions.

La cinta, que no deixa indiferent cap espectador, presenta l'afusellament de les joves contra les tàpies del cementeri de l'Est a Madrid, unes dones que havien estat jutjades només dos dies abans per un consell de guerra sumaríssim que les va condemnar a la mort per trobar-les culpables del delictes "d'adhesió a la rebel·lió", la figura legal utilitzada pels vencedors per a eliminar els rojos.

Crida a la tolerància

La pel·lícula és una crida a la tolerància, a l'esperança, de respecte entre la gent amb què es conviu. Perquè l'abús no té color, no és blau ni roig, ni blanc ni negre, no entén en continents ni demarcacions geogràfiques o polítiques. La desraó habita on hi ha por, opressió, privilegi, poder... allà on deixem que uns altres pensen i actuen en el nostre nom.

Carmen Barrero Aigualit, Martina Barroso García, Blanca Brisac Vázquez, Pilar Bueno Ibáñez, Julia Conesa Conesa, Adelina García Caselles, Elena Gil Olaya, Virtuts González García, Ana López Gallego, Joaquina López Laffite, Dionisia Manzanero Sales, Victoria Muñoz García i Luisa Rodríguez de la Font, les tretze roses, pertanyien en la seua majoria a les Joventuts Socialistes Unificades (JSU), una organització constituïda pel març de 1936 com a resultat de la fusió de la Unió de Joventuts Comunistes, del Partit Comunista (PCE), i les Joventuts Socialistes, adscrites al PSOE.

Ni eren protagonistes ni ho pretenien, però els seus noms van quedar gravats a sang en la memòria col·lectiva i la seua memòria transmesa oralment com a símbol de la lluita contra els franquisme per part de les dones. Gràcies a això, la història ha perdurat fins als nostres dies.

Cal no oblidar, però, les víctimes de l'odi, la venjança i la desraó; cal dedicar-los un record tranquil, assossegat i esperançador. Perquè volem que la generació següent siga més comprensiva, objectiva i tolerant.

De la pel·lícula Las 13 rosas, l'editorial Altaclassics n'ha elaborat un quadern pedagògic amb propostes i activitats per a l'alumnat de Secundària, Batxillerat, Formació Professional, Ensenyament d'Adults o de Règim Especial, un treball que aborda diferents aspectes educatius. Simultàniament es pot trobar material complementari en la web oficial del film, www.las13rosas.com, en els apartats de cinema i educació. Les persones interessades a sol·licitar quaderns poden dirigir-se a elena@altafilms.es

WEBS

ENXARXATS

Joan Cortés

A bou passat<http://www.fallas.com/index.asp?lang=va>

Vénen les Falles i salta, com una llebre fent ziga-zaga, la mateixa discussió de tots els anys: tenen algun valor cultural o sols són ganes de matar el temps? N'hi ha defensors a ultrança i detractors atrinxerats, però si ens hi fixem amb la mirada atenta, la festa ajunta moltíssima gent i no ho són tots els qui hi estan ni hi estan tots els qui ho són. Pel que es veu, a les Falles la gent desitja llevar-los el plom de les ales de la seua pobra existència, explotar el sentit més efímer de la vida i gaudir de les molles. Si fem servir els estereotips i les etiquetes simplifiquem la festa fins a fer-ne una caricatura irrecognoscible. Les Falles són com els valencians i valencianes, amb el seu mateix rampeu. Cal, però, si volem que sobreviva, traïr certes tradicions perquè la brusa ja ens va estreta.

Som el que mengem<http://www.caecv.com/>

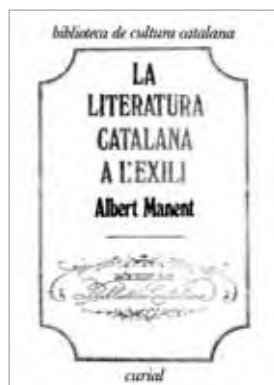
Vivim envoltats de substàncies químiques de les quals ignorem si poden representar cap perill per a la nostra salut i per a la vida del planeta que habitem. Aquestes substàncies químiques, però, ens garanteixen una qualitat de vida momentània a la qual ens hem acostumat i a la qual és complicat de renunciar, almenys col·lectivament. Però, d'un temps ençà, s'ha anat detectant una acumulació més significativa de plaguicides i herbicides en els pous que fem servir per a beure, en els vegetals que digerim i en la carn que masteguem. A més, existeix una relació causa-efecte entre els hàbits de consum i alimentaris i l'augment de certes malalties que no ha estat demostrada encara perquè la pràctica de la ciència està controlada per les grans multinacionals. L'agricultura ecològica pot ser una alternativa a l'agricultura química, la qual és una màquina perfecta per a maquillar l'aspecte de les collites, massificar la producció agrícola, redirigir la demanda i reestructurar el mercat laboral. Que ens pille confessats.

Jo et faré pescador d'homes<http://es.geocities.com/aparcova/>

La pesca amb rall de vora mar és, potser, una tècnica mil·lenària transmesa de generació en generació, de cultura en cultura, de latitud en latitud. És la lluita que s'estableix entre el peix i l'habilitat de la persona que utilitza el rall i el llança quan veu la llúissor del banc en la panxa de les ones. És un tipus de discriminació visual reservada als iniciats en aquest art de pesca més antic que l'art d'anar a peu. Se sol practicar a la desembocadura de les goles perquè els exemplars s'hi concentren per alimentar-se del que arrossega el corrent d'aigua dolça. A la platja, en un clot fet amb dues manotades ràpides els peixos panteixen mentre els abandona a poc a poc la vida. A ningú no se li ha ocorregut, però és una excel·lent unitat didàctica perquè els xiquets i les xiquetes hi veguen què ha sigut capaç de fer la humanitat per sobreviure.

Cinema en valencià, per descomptat<http://www.somainternet.net/~www.cinemaenvalencia.com/joomla/index.php>

"Tenim la realitat que ens mereixem" és la frase que intenta ocultar el mal sabor de boca que provoca viure en un país que més que un país és un PAI. La indiferència de l'administració valenciana perquè els valencians i valencianes puguem optar en el nostre temps d'oci per gaudir d'una activitat en valencià és aclaparadora, aclaparadorament intencionada. Si un president espanyol afirmava amb un cert grau d'ironia: ¿se imaginan ustedes un manual de química aplicada escrito en catalán?, ara, els francitradors fan l'impossible per poder veure una bona pel·lícula de cartellera en el nostre idioma perquè ¿se imaginan a una estrella de Hollywood hablando en valenciano? Per aqueixa regla de tres, ni farem cua per veure una pel·lícula en valencià, ni aconseguirem veure'n una de decent a Canal 9. A TVW han inventat un nou esport olímpic: com fer avorrir el valencià a colps de doblar les produccions audiovisuals amb més poc treball. Això sí, el espanyol que sea el de Salamanca. !No te j...!

Literatura a l'exili (1)

Cèsar Ferrandis

Joan Sales,
Literatura Catalana a Mèxic
(Buenos Aires, 1943)
Albert Manent,
Literatura catalana a l'exili
(Curial, Barcelona, 1976)
Santi Cortés,
El valencianisme republicà a l'exili
(València, 1993)

Comencem amb aquest text una sèrie d'articles sobre la literatura a l'exili. En l'àmbit general de la nostra literatura, l'origen de l'estudi sobre l'exili el trobarem en una primera aproximació de Joan Sales, *Literatura Catalana a Mèxic* (Buenos Aires, 1943). També en el treball exhaustiu d'Albert Manent, *Literatura catalana a l'exili* (Barcelona, 1976) o l'aportació ben bé definitiva del nostrat Santi Cortés, *El valencianisme republicà a l'exili* (València, 1993). Tanmateix, vull emmarcar aquesta aportació en el meu propi concepte de l'exili valencià. D'aquesta manera, la literatura valenciana a l'exili respondrà d'aquell escriptor o escrit que advoca per la recuperació nacional i lingüística del País Valencià.

Fixada aquesta premissa, la nòmina de valencianistes a l'exili minva de seguida. Possiblement, com a conseqüència d'una escadussera consciència nacional, hem de tindre clar que els valencians no s'exiliaren per valencianistes sinó per republicans i esquerrans. Riera Llorca ha explicat que "en general, els valencians no exercien com a tals. Eren refugiats espanyols i només es manifestaven valencians en les seues relacions amb els catalans. Els valencians tenien una Casa Regional Valenciana on tot es feia en castellà. Els seus socis eren de partits espanyols; en recordo algun del PSOE, com Enric Aracil, que havia estat porter de l'Hèrcules. Quan parlava amb nosaltres ho feia en un valencià castís però amb els altres valencians parlava sempre en espanyol".

Encara és més decebedora, però, l'anècdota que reporta Bladé i Desumvila en *De l'exili a Mèxic* (Barcelona, 1993), quan escolta en una tertúlia integrada per valencians del café *Horchatería Valenciana*, a Mèxic:

— A Franco li han de demanar la independència de Catalunya! —va dir un.

— I encara que els la donés, nosaltres la tornariem a conquistar per a Espanya! —va dir un altre.

És evident doncs, que el gruix d'exilats valencians no eren, ni de bon tros, valencianistes. Donant una ullada al primer editorial de la revista *Mediterrani*, publicació de la Casa Regional Valenciana a Mèxic, podem copsar el grau de consciència nacional general: "*Cariño a su tierra, amor a la patria y respeto al mundo.*" Aquest "*cariño a su tierra*" també el podem trobar, dalt o baix, en publicacions del mateix caire, com *Levante*, *Reialme* o *Senyera*, totes tres editades també a Mèxic, o *Terra Valenciana*, editada a l'Uruguai.

Tot amb tot, encara podem espigolar escriptors i escrits a l'exili que ponderaven en primer lloc la seua valencianitat, és a dir, la voluntat de recuperació nacional i lingüística del seu país. Aquests es feren ressò bàsicament en revistes de l'exili fetes per catalans, com ara *La Nostra Revista*, *Pont Blau*, *Quaderns de l'Exili*, totes mexicanes, o *El Poble Català*, *Vincle*, *Foc Nou*, fetes a París. Això, però, ho explicarem en una pròxima ocasió.

Victoria Kent. Una pasión republicana

Miguel Ángel Villena
Debate. Barcelona 2006. 283 pàg.

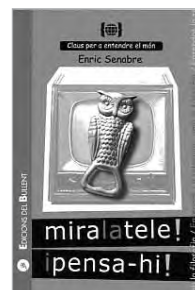
Victoria Kent, pionera en molts espais vetats a les dones del seu temps, va ser diputada, ambaixadora i directora general de presons en la Segona República. En aquestes pàgines s'aborden aspectes desconeguts de la seua biografia, en uns temps històrics decisius per a entendre la lluita per la igualtat de les dones.

Com abordar els petits i els grans conflictes quotidians

Miguel C. Martínez López
Graó. Barcelona, 2007. 133 pàg.

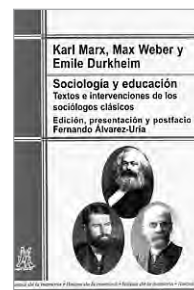
Útil sobretot per a famílies interessades a fer front als conflictes amb els fills, el llibre uneix teoria i pràctica a partir d'investigacions relacionades amb la intel·ligència emocional i l'experiència de contactes estrets amb la infància. L'autor és mestre d'educació infantil, assessor educatiu i formador de mestres i famílies.

Mira la tele! I pensa-hi!

Enric Senabre
Bullent. València, 2007. 125 pàg.

El pensament clàssic es posa ací al servei del lector per tal de facilitar-li la interpretació dels programes televisius. Formar telespectadors crítics des de la reflexió filosòfica és la intenció central de l'autor, un professor de institut que aposta per aprofitar les possibilitats del mitjà sense demonitzar-lo.

Sociología y educación. Textos e intervenciones de los sociólogos clásicos

K. Marx, M. Weber, É. Durkheim [F. Álvarez-Uría, ed.].
Morata. Madrid, 2007. 142 pàg.

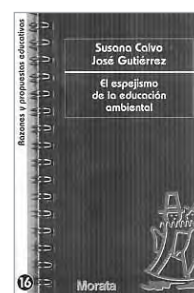
S'hi presenten escrits poc coneguts dels tres sociòlegs clàssics amb la intenció d'abordar les qüestions educatives en el seu marc social i històric. La democratització de la societat i la funció emancipadora de la història i les ciències socials són dos dels eixos clau, així com la convicció que l'educació ha de formar ciutadans lliures.

La red en la encrucijada. Anuario de movimientos sociales

E. Grau, P. Ibarra (coords.).
Icaria-Betiko Fundazioa. Bcna, 2006. 263 pàg.

"Hem de recollir algunes intuïcions dels discursos menys ideològics i reconstruir propostes que donen sentit a una acció sempre provisional, sempre assentada en la incertesa". Se centra l'atenció en els moviments obrer, feminista, pacifista, veïnal, ecologista, solidari i antiracista.

El espejismo de la educación ambiental

Susana Calvo, José Gutiérrez
Morata. Madrid, 2007. 126 pàg.

El deteriorament de les relacions humanes amb l'entorn ha sigut objecte d'atenció per part de l'educació ambiental en les últimes dècades i ha obtingut una considerable acollida. Els autors plantegen el repte de fer prescindible l'educació ambiental perquè els danys irreversibles al medi invaliden la conscienciació ciutadana.

IX congrés de la Confederació d'STES-intersindical

El futur necessari en el sindicalisme

El pròxim mes de novembre la Confederació d'STES-Intersindical celebrarà el seu novè congrés a Salamanca. Han passat quatre anys des de l'anterior congrés i les propostes que allí es van aprovar han donat els seus fruits en els diferents sectors que avui es configuren en els diferents sindicats de la Confederació. En l'ensenyament, la representativitat ha augmentat en

el conjunt de l'estat. S'ha desplegat una activitat que segueix creixent en sectors on la nostra presència és històrica i també creix en altres, en els quals fins fa poc teníem poca representativitat. La nostra presència ha augmentat significativament en els nous sectors, com les administracions públiques, la sanitat, els serveis... al mateix temps que avançàvem en

la nostra relació amb altres organitzacions, com el Sindicat Ferroviari. El pròxim congrés treballarà per a posar al dia aquestes noves estructures convertint l'actual Confederació d'STES-i en una nova Confederació Intersindical.

El camí recorregut

Des de fa més d'una dècada les organitzacions sindicals que componen la Confederació d'STES-i han desenvolupat unes estructures que sobrepassen l'àmbit de l'ensenyament.

La Confederació va nàixer dels moviments unitaris i assemblearis de l'ensenyament i això va configurar una realitat sectorial interna que no va renunciar mai a l'acció sindical de caràcter social i sociopolític que connectava amb la resta de sectors productius.

La configuració del model sindical "a tres bandes" dissenyat per l'administració, amb la connivència amb els sindicats interessats, va conduir a una successiva pèrdua de capacitat negociadora de les meses sectorials en benefici de les meses generals del conjunt del funcionari. Amb això es va obrir una nova perspectiva que va accelerar l'apertura dels diferents STES a nous sectors extra-educatius, fonamentalment en el marc de les administracions públiques.

Per altra banda, la progressiva burocratització del sindicalisme majoritari va provocar l'aparició de noves organitzacions sindicals de caràcter sectorial però unides, sobretot, per la ferma defensa del dret dels treballadors i treballadores a decidir per ells mateixos en aquells temes que els afectaren.

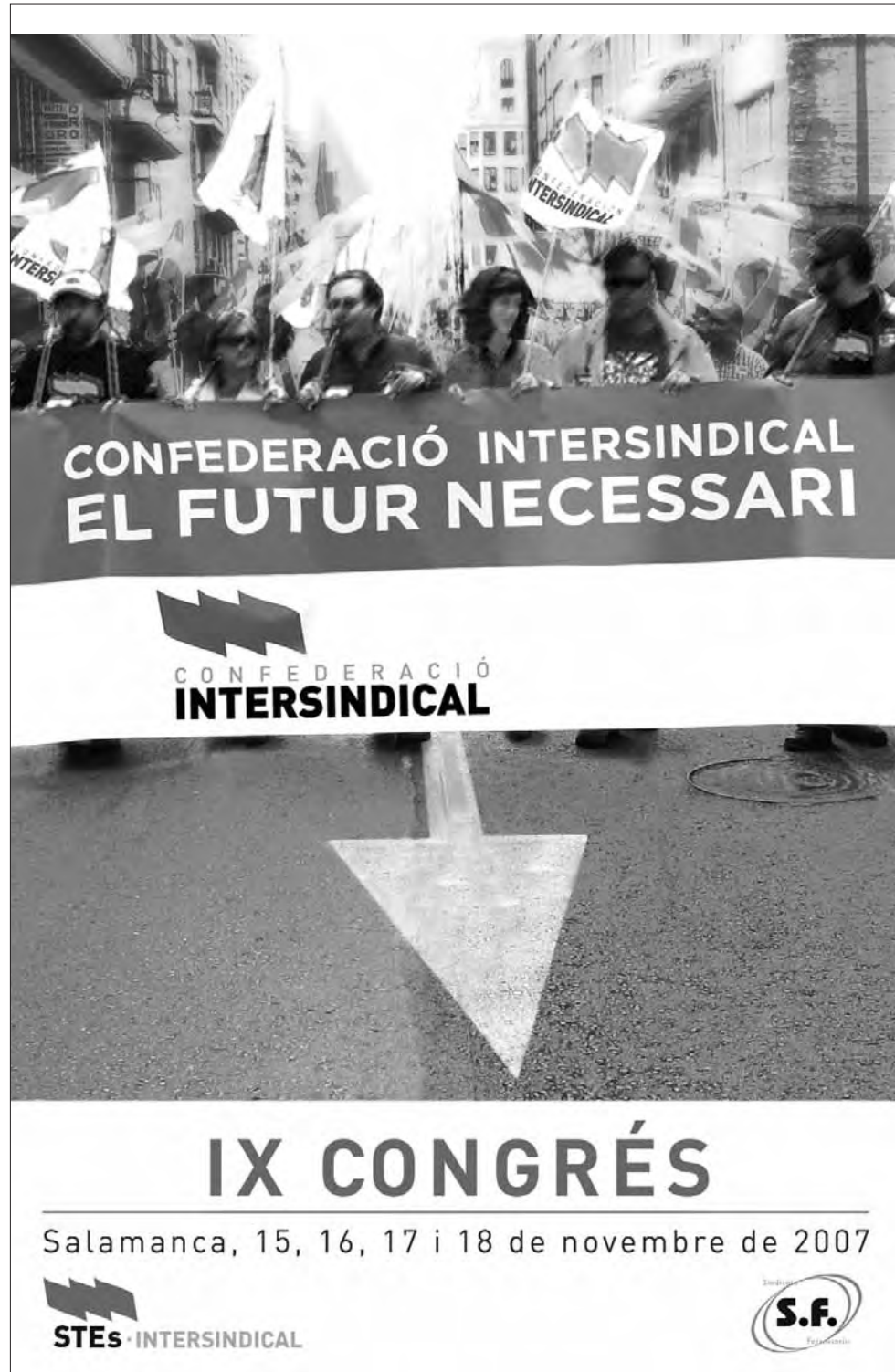
En conseqüència, alguns STES van escometre el procés d'intersectorialització amb la incorporació de nous sectors, dins i fora dels serveis públics.

El balanç d'aquesta apertura és positiu i ha suposat una revitalització dels diferents STES.

Nous sectors en una organització confederal de base territorial

El VIII Congrés va assumir el funcionament de diferents sectors i ara és el moment d'avançar en la coordinació de l'acció sindical, tot desenvolupant les estructures internes que ho han de fer possible..

D'altra banda, des de fa més de quatre anys s'ha estat treballant conjuntament amb el Sindicat Ferroviari. L'aprofundiment d'aquestes relacions han conduït necessàriament al plantejament de l'oportunitat de convergir orgànicament al si d'una organització comuna de caràcter

confederal, que agrupara organitzacions sindicals presents en els diferents sectors productius, sempre que reuniren les mateixes característiques bàsiques que la nostra.

Tot això es resumia en el concepte Intersindical, que es va afegir al nom com a senyal inequívoc de cap on devia anar la nostra evolució sindical.

Ara volem integrar les diferents realitats territorials sense deixar de ser el que som: una confederació de sindicats sobirans que té en el territori l'element aglutinant bàsic de l'organització sindical.

Una nova Confederació Intersindical

Aquest IX Congrés és distint a tots els altres que s'han fet durant trenta anys: la voluntat de construir una nova

Confederació, la Confederació Intersindical, que es presenta a les treballadores i treballadors com una alternativa sindical intersectorial, assembleària, unitària, democràtica..., amb presència en tot l'Estat i integrada en el sindicalisme internacional. Amb aquest fet es fa un pas molt important en la lluita per aconseguir un sindicat unitari, vocació amb la qual va nàixer el sindicat.

La Confederació contarà amb diferents sectors del món del treball units per uns estatuts, per uns principis i finalitats comunes, i per una forma semblant de funcionament. I s'aconseguirà reforçant els sectors que ja estan integrats en la Confederació i en els Sindicats conservant les sigles sectorials en aquells àmbits que es determine amb la incorpo-

ració a les nostres estructures d'altres realitats sectorials.

En acabar el IX Congrés seguirem organitzant-nos en tot l'Estat. Seguirem buscant la millor manera d'articular les relacions entre els sindicats i intersindicals de les diferents comunitats de l'Estat. Seguirem buscant la forma més idònia per a millorar els serveis públics, l'ensenyament, la sanitat, el transports, les comunicacions... Buscarem la millor manera d'organització per a lluitar des de la nostra Confederació Intersindical per un món millor.

Estem en la mateixa lluita de la qual vam sorgir fa 30 anys, encara que ho fem amb la preparació que ens dona el bagatge d'aquests anys de lluita i organització, d'èxits i fracassos, i amb el convenciment que som molts milions de persones les quals no estem contentes amb el món en el qual ens ha tocat viure i estem en disposició de lluitar per a aconseguir-lo.

Amb voluntat i esforç construïm una nova proposta sindical

El futur necessari, també en el sindicalisme. El lema del IX Congrés marca el compromís a seguir avançant en l'extensió de la Intersindical en altres sectors, i a plantejar alternatives a les noves realitats.

La presència com organització confederal ha d'anar augmentant sense intentar copiar les estructures de funcionament d'altres organitzacions que entenen l'acció conjunta com la uniformització del treball sindical. Organitzacions amb estructures centralitzades i burocratitzades. Nosaltres som l'expressió genuïna d'una forma diferent d'entendre les relacions entre les diferents nacionalitats i regions de l'Estat. I l'apliquem al treball sindical.

És necessari que la nova Confederació Intersindical estiga més present en les mobilitzacions socials, que siga capaç d'incorporar totes les organitzacions que compartiquen el nostre model sindical. Però, sobretot, per a aconseguir-ho és necessària la il·lusió de saber que amb la voluntat construïm la realitat. Una nova realitat sindical per als treballadors i les treballadores.

Una alternativa sindical intersectorial, assembleària, unitària, democràtica..., amb presència en tot l'Estat i integrada en el sindicalisme internacional

Volem integrar les diferents realitats territorials sense deixar de ser el que som: una confederació de sindicats sobirans que té en el territori l'element aglutinant bàsic de l'organització sindical